

Adventes Vēstis

2021
JANVĀRIS
300

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

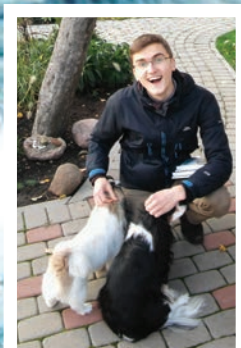
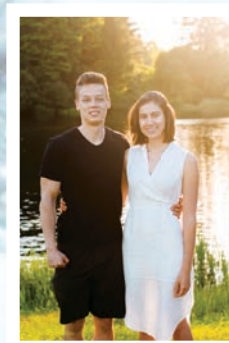
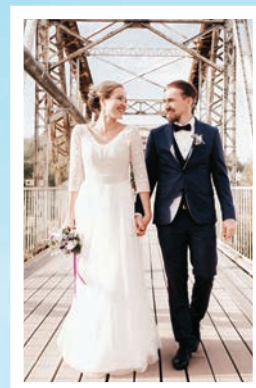
BRĪVĪBA NO GRĒKA,
BAUSLĪBAS UN
NĀVES

JAUNS SĀKUMS

KO NOZĪMĒ BŪT
GARĪGAM?

Bērniem:
Gudrība – vērtīgāka par zeltu

Jauniešiem:
Jauna dzīve Kristū

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS
Gada nogale neparastos apstākļos
- 05** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Brīvība no grēka, bauslības un nāves
- 06** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Ko nozīmē būt garīgam?
- 08** PA BĪBELES LAPPUSĒM
Atklāsmes grāmata. Apokalipses kopsavilkums, 25. daļa
- 10** PIEMIŅA
Liliju Šicu pieminot, 4. daļa
- 13** VĀRDS LASĪTĀJIEM
Viens... Vai tiešām viens?
- 14** TĒMA
Jauns sākums
- 19** SABATSKOLA
Kas noticis ar sabatskolu? 3. daļa
- 20** EVANĢELIZĀCIJAS STĀSTI
Trešais stāsts. Sējas laiks
- 22** JAUNIEŠIEM
Jauna dzīve Kristū
- 25** VESELĪBA
Imunitātes stiprināšanas programma. Turpinājums
- 26** BĒRNIEM
Gudrība – vērtīgāka par zeltu

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Vineta KRAULIŅA,
Vilnis LATGALIS, Mārīte LIPSKA,
Andris PEŠELIS, Ance ZELČA

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti, mīlie draugi, brāļi un māsas Kristū!

“Žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus” – šie ir vieni no biežāk sastopamajiem Pāvila vārdiem, kas rakstīti vēstulēs turpat visām draudzēm – romiešiem, korintiešiem, galatiešiem, efeziešiem, filipiešiem, līdzīgi vārdi atrodami arī vēstulēs kolosiešiem un tesalonīkiešiem.

Varētu domāt, ka minētā frāze līdzinās mūsdienās pierastajam: “Sveiks, ceru, ka Tev un Tavējiem klājas labi?”, ka tā ir vien ieraksta pieklājības forma epistulārajā žanrā. Protams, var šos vārdus uzlūkot arī tā. Bet tiem var būt, un esmu pārliecināta – arī ir, pavisam cita nozīme, turklāt nozīme ir katram vārdam, pat katram saiklim. Izlasiet šos vārdus vēlreiz un padomājiet par ikvienu no tiem! Tieši to visu es jums novēlu jaunajā gadā, jo pateikt vairāk un labāk, kā to izdarījis Pāvils, vairs nav iespējams – žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus!

Ir dziesma, ko esmu dzirdējusi vīru ansambļa izpildījumā un kuras pirmie vārdi ir: “Es nezinu, ko nesīs rītdiena..” Cik piemēroti mūsu laikam, vai ne? Es arī, protams, nezinu. Nezinu, kad varēsim pulcēties draudzē, mazajās grupās vai vismaz aizbraukt ciemos pie radniekiem un draugiem, nezinu pat, vai mūsu izdevniecības veikaliņš varēs būt vaļā vai nē. Nezinu, kad varēsim sanākt uz Piemiņas mielastu un piedzīvot Kunga īpašo tuvumu, noliecoties pie māsas vai brāļa kājām. Nezinu, kad, ejot iekšā Baznīcas ielas 12a Lielajā zālē atkal ar prieku varēšu apskaut māsiņu, kura tur ar smaidu sagaidīs ikvienu nācēju. Nezinu, kad sabatskolu varēsim atkal noturēt mazajās klasītēs, sēžot viens otram cieši blakus un dažkārt dziedot no vienas dziesmu grāmatas. Nezinu, kad varēsim sanākt uz Lūgšanu dienām klātienē, kur, sadaloties pa diviem un trim, lūdzot varējām teju dzirdēt blakuslūdzēja sirdspukstus; kad varēsim aicināt mīļos uz draudzes koncertiem, semināriem, Alfas kursiem vai pārgājieniem. Es neko no tā nezinu. Bet es zinu, ka ikvienam, kas Dievu mīl, ir apsolīta Viņa īpašā klātbūtne un ka tieši un tikai tajā piedzīvojams svētums, drošība, prieks un miers. To zināt nemaz nav maz, vai ne?

Gada pirmo numuru sāksim ar mazu atskatu iepriekš vadītājā laikā, tēmas rakstā “Jauns sākums” iepazīstot vairāku cilvēku jauno sākumu – ceļu pie Dieva, ceļu uz jaunu darbu, ceļu jaunā ģimenē. Lai arī tas ir jums par stiprinājumu – atskatoties, kā Dievs vedis, apzināties, ka Viņš vedīs arī turpmāk.

Sadaļā “Vārds mācītājam” mācītājs H. Vilsons no Kanādas pievērsies tam, ko īsti nozīmē visai abstraktais un plaši staipītais vārds “garīgums”, bet Aktuālais jautājums sniedz atbildi uz to, vai tiešām esam brīvi no bauslības.

Žurnālā lasāms turpinājums Evanģelizācijas stāstiem un Atklāsmes grāmatas semināram, vērtīgi raksti atrodami rubrikā Jauniešiem, Bērniem un Veselība.

Sirsnīgi pateicos visiem žurnāla redakcijas kalpotājiem par viņu pašaieliedzīgo ieguldījumu! Sirsnīgi pateicos jums, mīļie lasītāji, ka aizvien esat kopā ar “Adventes Vēstīm”! Paldies Dievam par visām iespējām!

Visbeidzot – Žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Šoreiz jaunā gada sākums ir neparasts ne tikai saistībā ar daudzajiem un plašajiem ierobežojumiem, bet arī neziņas un nedrošības dēļ par to, kas mūs sagaida tuvākā vai tālākā nākotnē. Pretēji cerētajam vismaz pagaidām situācija neuzlabojas, bet drīzāk kļūst aizvien saspringtāka.

Aizvadītais gads mums atklāja laika nopietnību un Kristus Otrās atnākšanas patieso tuvumu. Mēs atskārtām, ka dzīvojam pasaulē, kura ir daudz nedrošāka un neprognozējamāka, nekā bijām domājuši līdz šim. Grūti nepamanīt, ka pasaules mērogā ir sākušies procesi ar tālejošām sekām, kas jau šobrīd nopietni skar zemes iedzīvotāju lielākās daļas ikdienu. Mēs esam liecinieki dziļām un radikālām pārmaiņām daudzās un svarīgās dzīves jomās. Tās skar ekonomiku, pārvietošanos, izglītību, darbu un citas svarīgas mūsu dzīves sfēras. Esam jau pieraduši, ka daudzas lietas mūsu dzīvē tagad notiek attālināti. Tiek pārrunāti un analizēti cilvēku prātus satraucoši temati par *Globālo restartu* jeb *Jauno pasaules kārtību*, *mākslīgo intelektu* un *transhumānismu* jeb “nepieciešamību fundamentāli uzlabot cilvēcīgās esamības stāvokli un turpināt dzīvības attīstību tālāk par līdzšinējās bioloģiskās eksistences ierobežo-

jumiem, izmantojot zinātnes un tehnoloģiju sasniegumus, kuri ļautu tālu pārsniegt pašreizējās cilvēka fiziskās, intelektuālās un psiholoģiskās iespējas.” (Citēts no *Latvijas Transhumānistu asociācijas* mājaslapas.)

Kā lai saglabājam mieru un līdzsvaru šādā nebijušu pārsteigumu laikā?

Kopš grēkā krišanas pasaulē pastāvīgi ir bijušas daudzas un dažādas krīzes, bet Dieva klātbūtne, Bībeles pravietojumu piepildīšanās un Svētā Gara vadība ir bijis tas spēcīgais iedrošinājums, kas ļauj saglabāt mieru, stabilitāti un stipru palāvību uz Dieva klātbūtni jebkurā dzīves situācijā.

Iedrošinošs un pamācošs ir arī Kristus apsolījums, kuru Viņš sniedza Saviem mācekļiem pirms pacelšanās Debesīs. Šis apsolījums tika dots kopā ar uzdevumu. Par to varam lasīt Mateja evaņģēlija noslēguma pantos. “Un Jēzus piegāja pie tiem un uzrunāja tos, sacīdams: “Man ir dota visa vara Debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es Esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mateja 28:18–20)

Kristus apsolītā personīgā klātbūtne pasaules gala laika notikumos ir mūsu lielākā miera garantija un dziļākais spēka avots. Šis laiks nav ilgu pārdomu un garu diskusiju laiks, tieši pretēji – šis ir aktīvas un mērķtiecīgas darbības laiks. Šis ir Dieva žēlastības laiks, nopietnas garīgas nodošanās un aktīvas kalpošanas laiks, dedzīgu lūgšanu un lielu iespēju laiks. Izmantosim šo laiku, veltot savus labākos spēkus un Gara dāvanas, lai nestu Labo vēsti par Kristus drīzo atgriešanos mūsu līdzcilvēkiem!

“Jo Dieva, mūsu Pestītāja, žēlastība parādījusies visiem ļaudīm, pamācīdama mūs, lai mēs, atsaucīdamies no bezdievības un pasaulīgajām kāribām, apdomīgi, taisnīgi un dievbijīgi dzīvotu šinī pasaulē, gaidīdami svētīgo cerību un lielā Dieva un mūsu Pestītāja Jēzus Kristus godības atnākšanu.” (Titam 2:11–13)

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

GADA NOGALE NEPARASTOS APSTĀKĻOS

Kā jau katru gadu, arī šajā gadā tika plānots gada nogales pasākums Latvijas draudžu savienības darbiniekiem. Plānošanas sākumā pat bija klusa cerība, ka tas varētu notikt klātienē, bet turpmākā notikumu attīstība pārvalka šai cerībai treknu svītru. Bet vai gan tāpēc jāatceļ svētki, kuri ir gaidīts notikums ikviena mācītāja, nodaļas vadītāja, padomes locekļa ģimenē? Vai varam atcelt svētkus, kuri ik gadus iepriecinājuši un sasildījuši arī mūsu mācītājus emeritus, pensionētos kalpotājus un mācītāju atraitnes? Laiks jau tā nav vienkāršs, jau tā mums liegta iespēja vienam otru satikt, uzsmaidīt, pasniegt mazu dāvanīņu, apskaut vienam otru... Tāpēc tika lemts – nē, gada nogales pasākums notiks, un tas notiks vienīgajā šai laikā iespējamā veidā – Zoom. Tātad – nūdien svētki neparastos apstākļos ar moto: “Sekojiet Dievam kā Viņa mīļie bērni!” (Efez. 5:1)

Bet... tikšanās Zoom? Ar visām ģimenēm? Ar tik daudziem dalībniekiem? Un ko tur darīsim? Vai cilvēki, noguruši no attālinātās saziņas, maz gribēs piedalīties?

Gribēja, piedalījās, piedzīvoja neaizmirstamus brīžus un, pasākuma abām iekārtotajām daļām beidzoties, pat nevēlējās šķīrties. Daudzi neatslēdzās, bet turpināja sarunāties, pateikties, paust savu prieku un izteikt novēlējumus jaunajam gadam. Arī man, šī raksta autorei, nemaz nestiepās roka nospieš sarkano “Leave meeting” lodziņu. Bija tik brīnumjauki atkal piedzīvot vienam otra klātbūtni!

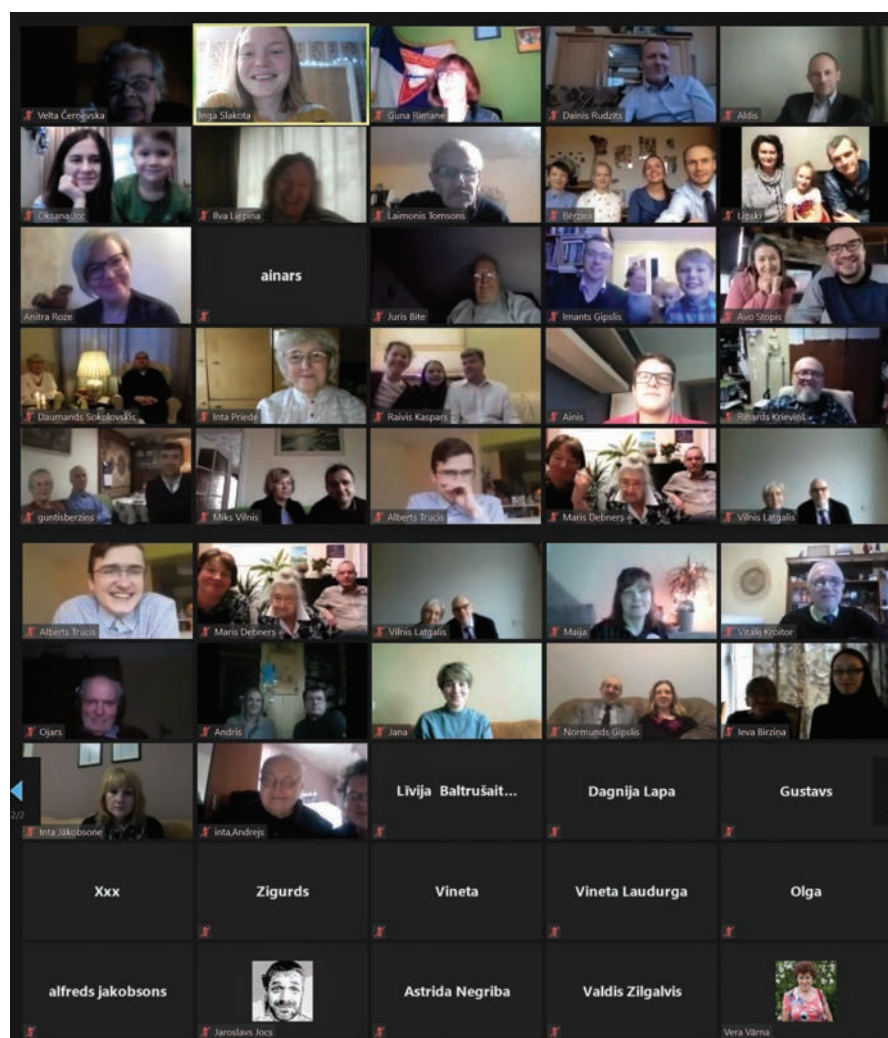
“Paldies visiem par kopā būšanu!”, “Ir tik labi redzēt jūs visus!”, “Paldies par radošo izdomu šīs pēcpusdienas veidotājiem!”, “Nevarēju iedomāties, ka mums būs tik jauki svētki šajā divainajā laikā!”, “Paldies par ideju būt mazajās grupās”, “Paldies par jauko tikšanos!” – šie ir tikai daži no iespaidiem, kurus bija iespēja nosūtīt un izlasīt Zoom sarunās jeb čātā.

Kāda pasākuma dalībniece vēlāk tā vadītājai Ingai Šļakotai atsūtīja šādu ziņu: “Tu zini, man ar šo Zoom pasākumu bija kā tiem neticīgajiem par Jēzu Nācētē – “Nu kas gan var būt labs Nācētē,” viņi teica. Man likās, nu kas gan var būt labs Zooma pasākumā! Tagad esmu tik priecīga! Šī ir bijusi labākā eglīte, kādā esmu piedalījusies pēdējo trīs vai četru gadu laikā. Šis pasākums man patika vis, vis vairāk. Tas bija ļoti pārdomāts, ar ļoti pilnvērtīgu saturu, nebija nekā lieka, nekādu neērības brīžu, bija ļoti patikami brīži. Esmu iedrošināta un iedvesmota!”

Bija LDS prezidenta uzruna; lūgšanas; stiprinošas, Dieva spēku un mīlestību apliecinošas liecības; mūzika; kopējās dziesmas; bērnu priekšnesumi; viktorīna; sarunas un laba vēlējumi istabiņās, kur bija iespēja sapulcēties un parunāties mazākās grupās; bija arī novēlējumu un iepriecinājuma tāfele un tai visā – ļoti, ļoti, ļoti daudz svētību. Nespēju pat izteikt prieku par Dieva laipnību, labestību un apredzību, šai laikā gadājot arī par tik šķietami nesvarīgu, bet tomēr ļoti būtisku lietu – iepriecinājumu Saviem darba biedriem!

Protams, tur bija liels sagatavošanas komandas darbs, dalībnieku atsaucība, labās domas un siltie, iedvesmojošie, iedrošinošie vārdi, bet, kā teica kāda draudzes māsa: “Tezūmojiet tur Jēzu, tad viss izdosies!” Viņa vārdu dalībnieku sarakstā neredzējām, bet tas bija ierakstīts ikviena dalībnieka sirdī, tāpēc – jā, viss izdevās!!! Slava Dievam!

Anitra Roze

BRĪVĪBA NO GRĒKA, BAUSLĪBAS UN NĀVES

**Vai apustulis Pāvils Rom. 7:1–6
apgalvo, ka esam atbrīvoti no
bauslības?**

Lai varētu šos pantus komentēt, vispirms pievērsīšu uzmanību to kontekstam, kas veido manu izpratni par minētajiem pantiem.

KONTEKSTS

Saikne starp grēku un bauslību ir pieminēta iepriekš – Rom. 5:20 un 6:14, bet šajos pantos Pāvils spriež par saikni starp grēku, bauslību un nāvi. Viņš skaidro, ka bauslība nepieder grēkam. Viņš norāda uz bauslības lomas robežām (Rom. 7:1–6) un secina, ka grēks ir ļaunprātīgi izmantojis to, kas ir labs un svēts, tas ir, Dieva bauslību (Rom. 7:7–25).

Pastāv cieša saikne starp šo Rakstu vietu un Rom. 6. nodaļu. Grēks un bauslība valda (Rom. 6:12; 7:1); tās valda pār mums tik ilgi, kamēr dzīvojam (Rom. 6:9; 7:4); mēs mirstam kopā ar Kristu (Rom. 6:7) un caur Kristu (Rom. 7:4); mēs mainām saimnieku (Rom. 6:17, 7:4); grēka auglis ir nāve (Rom. 7:5); grēka dēļ bauslība ved nāvē (Rom. 7:5); kristiešiem ir jānes auglis (Rom. 6:22, 7:4); ir vecais cilvēks (Rom. 6:6) un vecais burts (Rom. 7:6); ir atjaunotā dzīve (Rom. 6:4) un Gars (Rom. 7:6). Paralēles norāda uz vispārējo, nepārtraukto tēmu, ka bauslība ir iesaistīta starp grēku un nāvi.

ARGUMENTA SUMMA

Pāvils norāda uz principu, ka bauslība pār mums valda tik ilgi, kamēr vien mēs dzīvojam (Rom. 7:1). Kad mirstam, tad topam brīvi no bauslības. Šo principu skaidrojot, tiek izmantota ilustrācija par precēto sievieti. Likums par viņas laulību ir spēkā tik ilgi, kamēr vīrs ir dzīvs. Kad viņš mirst, tad viņa ir brīva precēt citu un bauslība viņu nenosoda par laulības pārkāpšanu

(Rom. 7:2–3). Šo principu Pāvils attiecina uz ticīgajiem (Rom. 7:4). Mēs esam atpestīti no bauslības spēka, jo esam tai miruši caur Kristu un tagad likumīgi piederam Viņam. Bauslība nevar nosodīt šīs jaunās attiecības. Pāvils paskaidro, ka saikne starp grēku, bauslību un nāvi ir meklējama mūsu grēcīgajā dabā. Grēks izmanto bauslību, lai stimulētu grēcīgās tieksmes, un rezultāts ir nāve (Rom. 7:5). Šajā izkārtojumā bauslība kalpo par sargu, turot mūs grēka cietumā (Rom. 7:6, Gal. 3:23). Kad grēks un bauslība darbojas kopā, tad rezultāts ir nāvējošs. Taču mēs esam miruši caur Kristu, tādēļ varam kalpot jaunajā Garā, nevis pēc vecā bauslības burta, kurš mūs pazudina uz nāvi (Rom. 7:6).

BAUSLĪBA

Pāvils aplūko, kādā veidā bauslība darbojas grēka pasaulē un kā grēks to ļaunprātīgi izmanto.

Vispirms, šajos pantos “bauslība” apzīmē to bauslību, kura bija pirms Kristus un Sv. Gara atnākšanas. Tanī laikā bauslība valdīja pār cilvēkiem, un to saistība ar grēku veda tos nāvē (nosodījums). Tas bija tad, kad pār mums valdīja grēcīgās iekāres (Rom. 7:5) un vecais “burts” (Rom. 7:6).

Otrkārt, tas bija tad, kad bauslība nosodīja grēciniekus uz nāvi un grēks izmantoja bauslību, lai mūsos

Caur Garu mēs tiekam darīti spējīgi paveikt to, kas grēka dēļ agrāk nebija iespējams. Bauslības taisnīgās prasības tagad ir piepildītas mūsos, kas “nedzīvojam vairs miesai, bet Garam”.

rosinātu grēku (Rom. 7:5). Mēs bijām zem grēka un bauslības varas. Tādēļ mums bija nepieciešamība pēc atbrīvošanās no abām.

Treškārt, brīvība no tām abām ir iegūstama, vienīgi nomirstot! Taču Kristus salauza saikni grēks-bauslība-nāve, kad mira mūsu labā, un Viņā esam miruši grēkam arī mēs, kad kristāmies (Rom. 6:1–7). Bauslības nosodījums, bauslības lāsts, tika īstenots Kristus nāvē (Gal. 3:13). Bauslība nenomira, bet mēs nomiram!

Ceturtkārt, bauslība tagad ir novietota tās atbilstošajā vietā kristoloģijas perspektīvā. Caur Garu mēs tiekam darīti spējīgi paveikt to, kas grēka dēļ agrāk nebija iespējams. Bauslības taisnīgās prasības tagad ir piepildītas mūsos, kas “nedzīvojam vairs miesai, bet Garam” (Rom. 8:4).

Caur Kristu mēs tiekam atbrīvoti no grēka varas un bauslības nosodījuma.

Endžels Manuels Rodrigess
 (“Adventist World”).
Tulkoja Andris Pešelis

Mēs esam atpestīti no bauslības spēka, jo esam tai miruši caur Kristu un tagad likumīgi piederam Viņam. Bauslība nevar nosodīt šīs jaunās attiecības.

Himeris Vilsons
(Hymers Wilson;
Kanāda) – pensionēts
mācītājs, MDiv, MSW.

KO NOZĪMĒ BŪT GARĪGAM?

“Brāļi, ja arī kāds cilvēks ir pienākts kādā pārkāpumā, tad jūs, kas esat garīgi, atgrieziet tādu uz pareiza ceļa ar lēnprātīgu garu.” (Gal. 6:1)

Par nožēlu šis vārds – “garīgs” – ir tiklīdz nolietojies, ka var nozīmēt visu, ko vien cilvēks vēlas. Nereti tas tiek lietots ar nozīmi “svēts”. Taču arī tad paliek zināma neskaidrība, ko tieši varētu nozīmēt “garīgs”, kas tiek saprasts kā kaut kas gaistošs. Lai gan lasītājs vai klausītājs nespēj to definēt, tomēr apziņa par “garīgumu” tiem ļauj piedzīvot tuvas, siltas sajūtas un apziņu, ka šis vārds skan pietiekami labi un godbijīgi, lai pati īpašība būtu kas vēlams. Dažkārt “garīgums” tiek uzlūkots kā kaut kas mistisks, ārpusaulīgs. “Tas cilvēks ir ļoti garīgs,” izklausās tā, it kā viņš ar vienu kāju atrastos šajā pasaulē, bet ar otru – pārdabiskajā.

“Ontario Highlights” (2017) publicēja komentāru par darba sanāksmi, kura tika novērtēta kā “viena no garīgākām un kārtīgākām”, kādu vien autoram laimējies apmeklēt. Kāda īsti būtu “garīga darba sanāksme”? Vai autors ar to bija domājis, ka ikvienam sanāksmes dalībniekam lūgšanu brīžos acis bija miklas no asarām? Vai arī tā bija sanāksme, kurā visi laimīgi smaidīja un iztika bez domstarpībām vai dusmām? Bet varbūt tā bija “garīga”

“Mēs nenosakām garīguma standartus, jo garīgums nāk tikai no Dieva.”

tādēļ, ka tajā nenotika neviena neētiska rīcība? Kas šo sanāksmi padarīja “garīgu”?

Kerijas (Carey) teoloģiskās koledžas 2011. gada maija/jūnija izdevums “Faith Today” reklamēja iespēju iegūt maģistra grādu garīgumā. Es uzdevu sev jautājumu: “Kas īsti ir šis garīgums? Vai garīgumu var iemācīties?” Savā prātā iztēlojos šī kursa absolventus izlaiduma tērpos un cepurēs, mirdzošām acīm, spožuma pilnām sejām to jaunizceptajā garīgumā. Es spēju iztēloties šo absolventu vecākus un viņu rūpes par to, lai dzimtas pēcnācēji kļūtu par labiem cilvēkiem un iekļautos kristīgajā misijā, iedrošinot savus bērnus kļūt garīgiem.

“Canadian Messenger” 2011. gada maija/jūnija izdevuma aiz mugures lapā tika reklamēts aicinājums jauniešiem studēt Kanādas Universitātes koledžā. Tur varēja lasīt: “Tava pieredze universitātē būs neaizmirstama... Šeit tu varēsi justies kā mājās... Šeit tu varēsi augt akadēmiski, fiziski un garīgi.” Bet ko tad nozīmē – augt garīgi? Kristīgajā kontekstā šķiet, ka te vārds “garīgs” norāda uz pietiekami sulīgu barību, kurā ļaudis var iekosties, kuru var uzņemt un tai ticēt.

2005. gadā bija publicēts pētījums, kurā tika dotas 27 garīguma definīcijas,¹ starp tām tikai trīs bija nedaudz saskanīgas. Minētais skaits rada izbrīnu, tomēr mani tas nepārsteidz, jo katru reizi, kad vaicāju cilvēkiem, ko tie saprot ar “garīgumu”, viņiem ir grūtības atbildēt.

Balstoties uz šo Vikipēdijas rakstu, šķiet, ka dažiem ar vārdu

¹ Wikipedia, “spirituality,” en.wikipedia.org/wiki/spirituality

“garīgums” ir saistīta personiska pārliecība par pārdabisko vai dzīves jēgas meklējumi, savukārt citiem tā ir brīnuma sajūta par Visumu.

GARĪGUMS RAKSTOS

Kā Sv. Raksti lieto terminu “garīgs”? Bībeles “garīgums” izceļas no Svētā Gara, nevis no cilvēkiem. 1. Kor. 12. nodaļā garīgās dāvanas daļa Svētais Gars. Mēs nenosakām garīguma standartus, jo garīgums nāk tikai no Dieva.

Ef. 6:12 runāts par ļaunajiem “garīgajiem” spēkiem, kuri ir pretēji labajiem spēkiem. 1. Kor. 10:3–4 norāda uz “garīgo” barību – mannu, kā arī uz dzērienu, kuru Dievs sagādāja israēliešiem. Gal. 5:17 paziņo, ka “garīgā” daba izceļas no Dieva. Pāvils, runājot par Dieva baušļiem, Rom. 7:14 saka, ka “garīgs” izceļas no Dieva. Likums apraksta pilnīgu darbību. Pāvils sevi uzlūkoja pretstatā kā “negarīgu” – savu nepilnīgo tieksmju varā. 1. kor. 2:13–14 “garīgās” patiesības māca Sv. Gars, un bez Sv. Gara neviens nevar saprast garīgās lietas. Gal. 5:25–26 norāda, ka “garīgs” ir cieši saistīts ar Sv. Garu un ikviens kristietis ir aicināts kļūt garīgs, sadarbojoties ar Viņu.

BARNABAS STĀSTS

Barnabas stāsts veido garīguma modeli. Viņš ir lielisks garīga cilvēka piemērs. Viņa patiesais vārds ir Jāzebs (Ap.d. 4:36), bet viņa pievārds bija Barnaba, kas nozīmē “iepriecināšanas dēls” jeb tāds, kurš “iedrošina citus”.

Kontrastā Ap.d. 9:26 ir Saula piemērs, no kura mācekļi baidījās. Sauls bija gluži kā menedžeris darbā, kurš darba biedriem liek justies nožēlojamiem. Menedžeris, kurš attiecas labi pret citiem, bet kura

“Garīgs cilvēks ir pazemīgs un dievbijīgs veidā, kā attiecas pret citiem, jo mēs parādām savu mīlestību uz Dievu veidā, kā mēs mīlam citus.

nolūks ir kaitēt tev. Sauls tenko par tevi un tagad viņš vēlas vēl atnākt uz tavu draudzi.

Neraugoties uz Saula slikto reputāciju starp kristiešiem, Barnaba aizstāvēja atgrieztu Saulu. Viņš vēlējās dot Saulam iespēju. Barnaba riskēja, aizstāvēt vīru, kurš bija vajājis draudzi.

Barnaba nepievienojās tiem, kas sačukstējās savā starpā. Viņš redzēja un dzirdēja, kā Sauls sludina, un Barnaba nonāca pie saviem secinājumiem. Viņš ieklausījās, ko Sauls stāstīja par savu atgriešanos, un labvēlīgi pieņēma Saula motīvus. Tā vietā, lai Saulu asi un smagi nosodītu, viņš izmantoja zelta iespēju novērtēt Saula talantus. Barnabam šķita, ka tas ir taisnīgi nepieslieties pārējo viedoklim (Ap.d. 15:36-40).

Barnaba nebija pilnīgs. Gal. 2:13 rakstīts, ka Pēteris atrāvās no pagānu kristiešiem, nespēdams pretoties ksenofobijas ietekmei, ka pat Barnabu aizrāva šī liekulība. Vārdiņš “pat” tika lietots, jo, iespējams, tas nebija raksturīgi Barnabam.

Saskaņā ar Jeruzalemes koncilu Ap.d. 15. nodaļā, ja nebūtu bijis Barnabas un Saula (Pāvila), ikvienam vīrietim kristietim turpmāk būtu bijis jāpieņem apgraizīšana un jāpaklausa Mozus bauslībai, lai varētu kristīties un pievienoties draudzei.

KOPSAVILKUMS

Būt garīgam nozīmē būt pildītam ar Dieva mīlestību. Tas ir veids, kā mēs attiecamies pret citiem: vai mēs tos veidojam valstībai, vai tos padzenam prom no valstības.

Garīgs cilvēks ir tāds, kurš ir pildīts ar Garu un Viņa vadīts. Tādam

ir Gara auglis. Garīgs cilvēks Gal. 5:2-23 ir tāds, kurš ir mīlošs, laipns, pašsavaldīgs, labprātīgs, pazemīgs, tāds, kam ir prieks un miers.

Garīgs cilvēks nav tāds, kurš izskatās svēts vai izmet ārā savu televizoru, vai nekad nepriecājas, vai nemitīgi lūdz Dievu, vai nemitīgi smaidošs, vai tāds kā kājslauķis. Garīgs cilvēks nav augstprātīgs, neļaujas provokācijām un neapskauž citus. Šāds cilvēks ir pazemīgs un dievbijīgs savā attieksmē pret citiem, jo mēs parādām savu mīlestību uz Dievu veidā, kā mīlam citus.

Iespējams, ka Pāvils bija domājis par Barnabu, kad viņš norādīja galatiešiem (Gal. 6:1) praktisku ilustrāciju par garīgumu darbībā. “Brāļi, ja arī kāds cilvēks ir pienākts kādā pārkāpumā, tad jūs, kas esat garīgi, atgrieziet tādu uz pareiza ceļa ar lēnprātīgu garu, un lūkojies pats uz sevi, ka arī tu nekrīti kārdināšanā.” Tas ir, tu, kas esi garīgs – tiešām garīgs, nevis tikai tāds, kurš spēj skaitīt Bībeles rakstu vietas, nevis tikai tāds, kurš prot izskaidrot 2300 dienu pravietojumu no Dan. 8:14, nevis tikai tāds, kurš prot skaidrot Atklāsmes grāmatas zvērus, ne tikai tāds, kurš ir bijis draudzes loceklis jau 20, 30, 40 gadus un proti citēt draudzes kārtības rokasgrāmatu. NĒ! Jūs, “kas esat garīgi, atgrieziet tādu uz pareiza ceļa ar lēnprātīgu garu”. Un ne tikai atgrieziet, bet atjaunojiet ar laipnības, takta, labprātības un mīlestības garu.

ATJAUNOTĀJS

Kad mani bērni bija mazāki un es tos disciplinēju, es vienmēr centos atminēties, ka arī es reiz biju bērns. Kā es jutos, kad ar mani runāja bargi vai pazemoja?

Atjaunotājs izvairās no tenkošanas. Runā un dod padomus

“Patiesss garīgums ved cilvēku vienotā solī ar Dieva iecerēm: visu glābšanā un atjaunošanā.

minimāli. Atjaunošana nav lekciju lasīšana. Garīgais atjaunotājs ieliek labāko interpretāciju darbībā un kritiķajā saredz labākos motīvus. Garīgs cilvēks nelūko pēc iespējas dot skarbu nosodījumu ar smagu roku vai izrādīt savu pārākumu. Šāds cilvēks nav nosodošs un nedemonstrē attieksmi “es esmu svētāks par tevi”, bet ir līdzjūtīgs un taktisks, rūpīgi izvēlas vārdus un pārvalda ķermeņa valodu. Pāri visam šāds cilvēks ir pazemīgs. Atjaunošanas darbs nav paredzēts tiem, kuri jūtas garīgi pārāki.

GARĪGUMS?

Nākamo reizi, kad dzirdēsi kādu runājam par “garīgumu” vai “garīgu programmu”, vai “garīgu pasākumu”, vaicā pats sev, vai viņi runā par savu pašizdomāto garīgumu vai patieso garīgumu, kas nāk vienīgi no Dieva. Vai šis garīgums ir attiecībās? Vai garīgā programma ir paredzēta kļūt mums labākiem kaimiņiem, vecākiem, dzīves biedriem vai draugiem – vai vienkārši tapt labākiem vispārīgi?

Vai garīgā atmosfēra sanāksmē ir tāda, ka tā iedrošina līdzināties Jēzum, kā Jērs pakļāvās Dievam līdz pat krusta nāvei? Vai garīgā atmosfēra tavā draudzē atklāj ne tikai laipno Jēzu, bet arī bezbailīgi iestājas pret netaisnību?

Patiesais garīgums ir redzams veidā, kā izturamies pret citiem – vai esam taisnīgi, taktiski, parādām labsirdību, mīlestību un līdzjūtību.

Garīgums ir saredzams pēc tā, kā izturamies pret cilvēkiem, kuri ir nelaimīgi, pazemoti, kam nodarīts pāri. Tas redzams veidā, kā mēs respektējam visus cilvēkus, ne tikai tos, kuriem ir amats, vara un nauda. Tas ir redzams veidā, kā izturamies pret citām tautām, apzinoties, ka pastāv tikai viena rase – cilvēka rase. Patiesss garīgums ved cilvēku vienotā solī ar Dieva iecerēm: visu glābšanā un atjaunošanā.

“Ministry” 2019. gada jūlijs,
tulkoja Andris Pešelis

ATKLĀSMES GRĀMATA

APOKALIPSES KOPSAVILKUMS, 25. DAĻA

Dags Bačelors ir Septītās dienas adventistu sludinātājs, kristīgā medija "Amazing Facts" prezidents.

Dosimies uz Atklāsmes grāmatas 18. nodaļu! Atklāsmes 18:1–2 tiek runāts par varenu, spožu eņģeli. *"Pēc tam es redzēju citu eņģeli nokāpjam no debesīm, tam bija liela vara [tas nav teikts tikai eņģeļa skaļās balss dēļ], un zeme kļuva gaiša no viņa spožuma. [Patiesība ir tā, kas sniedz viņam varu.] Viņš sauca spēcīgā balsī [Pievērsiet uzmanību – šis ir eņģelis ar lielu autoritāti, spožuma apņemts, viņam ir spēcīga un skaļa balss; šī ir pati pēdējā vēsts par aicinājumu un varu, tai jānāk no Dieva tautas. Ko šī vēsts saka?]: "Kritusi, kritusi lielā Bābele! [Starp citu, lasot Veco Derību, jūs atradīsiet, ka šī doma "Kritusi, kritusi lielā Bābele!" nāk no Jesajas 14:23.] Tā kļuvusi par ļauno garu mājokli, par visu nešķīsto garu mitekli un par visu nešķīsto un ienīsto putnu mitekli."*

Kādēļ viņš saka: "Kritusi, kritusi"? Tam ir vairāki iemesli. Vienu no tiem minēju jau iepriekš – Bābele jau vienreiz krita Vecajā Derībā, un Dievs teica, ka tā nekad netiks atjaunota. Šī sieviete – Bābele, par kuru te lasām, nav kāda atjaunota ģeogrāfiska vieta Irākā. Dievs Jesajas grāmatā teica, ka tā nekad netiks atjaunota. Pagāniskā Bābele krita un nekad vairs necelsies. Garīgā Bābele kritīs un nekad vairs necelsies. Atcerieties, tai bija nāvīga brūce, bet tā atgriezās. Dievs saka, ka tad, kad tā kritīs atkal, tā vairs nekad necelsies. Tas ir kā boksa mačā. Ja kāds tiek nogāzts, viņš var piecelties, pirms tiek aizskaitīts līdz 10, un turpināt cīņu. Bet, ja kāds sāk celties augšā un saņem vēl vienu sitienu, pēc tā viņš diez vai piecelsies. Viņi ir krituši, krituši. Tā teikt – pilnībā krituši. Šis ir Dieva veids, kā šajā senajā terminoloģijā pateikt, ka Bābele ir kritusi pilnībā un vairs neatgriezīsies. Tā ir kritusi, kritusi.

"Tā kļuvusi par ļauno garu mājokli [vairs nav cerību atgriezties], par visu nešķīsto garu mitekli un par visu nešķīsto un ienīsto putnu mitekli [tā ir pilna pagānisma]. Jo visas tautas ir dzērušas no viņas netiklības dusmu vīna, un pasaules ķēniņi ir piekopusi netiklību ar viņu, un pasaules tirgoņi ir kļuvuši bagāti no viņas lielā greznuma." Kas šeit aprakstīts? Gribru te uz mirkli apstāties un aplūkot šo ainu detalizētāk.

Tuvojoties Atklāsmes grāmatas beigām, mēs redzam, ka pastāv izteikta polarizācija starp divām varām. Viena grupa pielūgs Kungu, sekos Dieva likumiem, viņi saņems Dieva zīmogu un tiks tērpti Kristus godībā, viņi mīl patiesību, viņi mīrs par patiesību. Tad ir otra grupa. Viņi būtībā seko valdībām un reliģijai, kas kļūs par pasaules pagānisma reliģiju. Tāpat kā Ēģipte bija pasaules vara, un Asīrija bija pasaules vara, un Bābele, un Mēdija-Persija, un Grieķija, un Roma, un pagāniskā Roma, kas tika ievainota un atgriežas. Pēdējās dienās pastāvēs savienība starp pareizticīgo baznīcām ar katolicismu vadībā un ar protestantiem, kuri ir aizmaldījušies no patiesības.

Ziniet, tas notiek visur. Cilvēki saka: "Pasaulē ir tik daudz problēmu, kāpēc mums būtu jāšķēļas kādu doktrīnu, mācību dēļ? Noliksim malā uzskatu atšķirības un vienosimies par lietām, kas mums ir kopīgas, lai varētu risināt sociālās problēmas pasaulē! Mums ir jāstrādā kopā klimata problēmu dēļ!" Jūs par to dzirdēsiet aizvien vairāk un vairāk, lielās nelaimes vairošies, cilvēki tversies pie Dieva bailu dēļ, un jūs novērosiet polarizāciju. Pasaules valdības strādās kopā, starp citu, jūs pamanīsiet, ka visa centrā ir katoļu baznīca. Šī ir eņģeļa vēsts: "Bābele ir

kritusi, izejiet no viņas, Mana tauta!" (skat. 4. p.).

Starp citu, 3. pants saka: *"Jo visas tautas ir dzērušas no viņas netiklības dusmu vīna, un pasaules ķēniņi ir piekopusi netiklību ar viņu, un pasaules tirgoņi [šeit pieminēta ekonomika] ir kļuvuši bagāti no viņas lielā greznuma."*

Agrāk tika tirgota glābšana, tirgota piedošana, tirgoja indulgences¹. Tas aizsāka protestantu reformāciju.

4. pants: *"Es dzirdēju vēl citu balsi no debesīm saucam: "Izeita no viņas, Mana tauta, lai jums nebūtu dalības viņas grēkos un jūs neķertu viņas mocības.""* Vai pamanījāt, ka atkal dodamies atpakaļ? Par mocībām tika runāts Atklāsmes grāmatas 15. un 16. nodaļā, vai ne? 18. nodaļā teikts: izejiet no Bābeles, vai arī saņemsiet tās mocības, par kurām lasījām. Vai atceraties, es minēju, ka Atklāsmes grāmata turpina atsaukties uz iepriekš teikto un tad sniedz vairāk informācijas. Septiņas pēdējās mocības kritīs pār tiem, kuri paliek Bābelē.

Kad Nebukadnēcars aizveda Israēla bērņus gūstā uz 70 gadiem, viņi ar laiku iekārtojās visai ērti. Jebkur, paliekot 70 gadus, jūs darīsiet, ko varēsiet, lai iedzīvotos. Viņiem bija savs bizness, savas ģimenes, viņi iemācījās valodu, iespējams, daļa aizmīrsa savu dzimto ebreju valodu. Viņiem bija ļoti ērti. Bet, kad pie varas nokļuva Kīrs [viņš bija Kristus atveids, saukts Kīrs, Dieva svaidītais (skat. Jes. 45:1)], viņš ļāva jūdiem atgriezties mājās, pat sponsorēja viņu mājupceļu, teica, lai tie atgriežas apsolītajā zemē. Tas bija signāls, ka

¹ Indulgence – no latīņu *indulgentia* 'iecieta, žēlastība' – pilnīga vai daļēja grēku atlaišana; arī raksts, kas apliecina šādu grēku atlaišanu un tika pārdots par zināmu samaksu.

viņiem jāiziet no Bābeles, jo nebija jāgaida necik ilgi, kad pār tiem, kuri palika Bābelē, nāca briesmīgs sods. Bet viņiem tur bija ērti, tur bija visi viņu draugi.

Cilvēkiem ir grūti mainīt draudzi, jo pastāv cilvēku attiecības, nodarbošanās, draugi. Tomēr Dievs saka, ka jums jābūt gataviem atstāt savus tīklus, jābūt gataviem uzgriezt muguru savam arklam, kā Elīsa, un sekot Dievam. Tā ir cīņa. Dievs saka: "Ja tu to nedarīsi, tu būsi tur, kur kritīs mocības." Tāpēc Dievs mūs mudina iziet no Bābeles, lai ko tas maksātu.

Kā var iziet no Bābeles? Ir jāuzgriež mugura viltus mācībām. Ja tu esi draudzē, kura māca, ka elle degs mūžīgi mūžos, tu esi Bābelē. Ja tu esi draudzē, kura saka, ka nav svarīgi, vai tu kā sabatu turi pirmo vai septīto dienu (tā nav teikts Desmit baušļos, patiesība nav mainījiesies), tu esi Bābelē. Mēs varam iet cauri un izskatīt to, kas ir Bābeles vīns, ir daudz kritēriju.

Vai zināt, kas man patīk šajā pantā? Dievs saka: "Izeita no viņas, Mana tauta." (Izcēlums pievienots. – Red. piez.) Viņi ir Dieva tauta, Viņš tos mīl. Es esmu pateicīgs par savu draudzi, man patīk, ka cilvēki pievienojas manai draudzei. Bet, kā jums šķiet, kur atrodas lielākā daļa Kristus sekotāju? Vai viņi visi ir manas draudzes locekļi, vai arī viņi ir locekļi citās draudzēs, citās konfesijās? Es ticu, ka lielākā daļa ir citās draudzēs.

Šonedēļ runāju ar kādu cilvēku, un viņš teica: "Ai, zini, visi tie mācītāji saka, ka tikai viņu konfesijas locekļi tiks glābti." Es viņam atbildēju: "Tas nav tas, kam mēs ticam." Mēs ticam, ka Dieva cilvēki ir visur. Dievs saka: "Mana tauta." Vai Jēzus nesaka: "Man vēl ir citas avis, kas nav no šīs kūts"? (Jāņa 10:16) Manas avis, tās dzirdēs Manu balsi un izies no Bābeles [es pārfrāzēju], un atnāks pie Manis. Pēdējās dienās notiks liela sijāšana, kas atšķiros graudus no pelavām. Vienai grupai būs Dieva zīmogs, otrai grupai – zvēra zīme. Viena grupa būs Kristus draudze, otra grupa – Bābelē.

Atgriežoties pie Atklāsmes grāmatas 18. nodaļas, no 5. panta: "Jo viņas grēku darbi sniedzas līdz debesīm, un Dievs ir pieminējis viņas noziegumus. *Atmaksājiet tai, kā arī viņa atmaksājusi, un atdarait tai*

divkārt pēc viņas darbiem! Kausu, ko viņa pildījusi, pildait tai divkārt! Kā viņa centās pēc goda un greznuma, tā atmaksājiet tai ar mokām un bēdām. Jo viņa saka savā sirdī: es sēdu ķēniņienes tronī, neesmu atraitne un sēru nekad neredzēju. Tādēļ viņas mokas nāks vienā dienā: nāve, sāras un bads..."

Tiek teikts: "nāks vienā dienā".

Ko Bībeles pravietojumos simbolizē diena? Gadu. Kad ir teikts "viņas mokas nāks vienā dienā" jeb vienas dienas laikā, vai tas nozīmē vienu gadu? Vai varat iztēloties, ka septiņas mocības nebeidzas veselu gadu? Šeit ir teikts, kas tas viss notiks viena gada laikā, tie var būt arī daži mēneši, bet – pirms būs pagājis gads. Tas viss notiks viena gada laikā. Kāds varētu teikt: "Zini, viss viena gada laikā – es apprecējos, pārvācos un atradu jaunu darbu." Tas nenozīmē, ka viss notikušais prasīja gadu, tas nozīmē, ka viss notika tā viena gada laikā. Tas ir tas, kas šeit teikts.

Ir cilvēki, kuri mēģina mocības savienot ar gadu. Es pats uzskatu (šķiet, jums jau teicu), ka mocības ilgs tikai aptuveni 45 dienas. Tā ir mana teorija, varbūt es kļūdus. Bet šai teorijai ir iemesls.

Viena stunda minēta trīs reizes. Nosaukšu jums 3 pantus.

Atklāsmes grāmatas 18:10:

"...attālus stāvēdami aiz bailēm no viņas mokām, tie sauks: vai! vai! lielā pilsēta, varenā pilsēta Bābele, vienā stundā sodība ir nākusi pār tevi!" Tātad vienas stundas laikā nāk Bābeles morāles tiesa.

Tālāk Atklāsmes grāmatas 18:16 varam lasīt: "Vienā stundā visa šī bagātība gājusi bojā!" Šeit ir ekonomikas tiesa, kas nāk vienā stundā.

Tālāk, 19. pantā: "Vienā stundā tā ir izpostīta." Šeit ir teikts par infrastruktūru. Izpostīšana nozīmē, ka ēkas ir nojauktas, nodedzinātas. Vai esat dzirdējuši par "izpostīšanas negantību"? Ka Jeruzaleme tika Romas nodedzināta un izpostīta? Šai tiesai ir trīs posmi, un katru reizi tiek teikts: "vienā stundā". Ja pravietojumos diena nozīmē gadu un ja jūdu gadā ir 360 dienas, un diennaktī ir 24 stundas (Bībele saka: "Vai dienai nav divpadsmit stundu"? (Jāņa 11:9) – divpadsmit dienā, divpadsmit naktī, tā ir arī jūdiem), tātad viena stunda ir 1/24 no 360, un tas ir precīzi 15. Trīs reizes ir teikts

"viena stunda". Tas nozīmē 15+15+15, kopā 45, vai ne? Viens no iemesliem, kāpēc man tas šķiet svarīgi – jo tas ir tieši tas pats periods, kas Daniela grāmatas 12. nodaļā ir starp 1290 un 1335. Es nezinu, ko tas nozīmē, jo ticu vēsturiskajam pravietojumu skaidrojumam, bet tomēr tas man reizēm liek aizdomāties.

Tātad Bābele šobrīd krīt, un tālāk ļoti smalki tiek apskatīta šī krišana. Steigšos pie 19. nodaļas. No 1. panta: "Pēc tam [Šeit, 19. nodaļā, Debesis priecājas par Bābeles galu, bet pasaule un zudušie sēro par Bābeles krišanu, kas aprakstīta 18. nodaļā; redzam lielu pretnostatījumu – pasaule sēro, bet ko dara Dievs un Viņa eņģeļi? Viņi priecājas par Dieva svēto attaisnošanu.] "..*es dzirdēju stipru balsi Debesīs, it kā liels ļaužu pulks sauktu: "Alelujā! Pestīšana, gods un vara pieder mūsu Dievam: jo Viņa tiesas ir patiesas un taisnas. Viņš ir tiesājis lielo netikli, kas samaitāja visu zemi ar savu netiklību, viņš atprasījis no viņas rokas Savu kalpu asinis."* Tie sauca vēlreiz: "Alelujā! Dūmi no viņas paceļas augšup mūžu mūžos.""

Vai mēs atradīsimies savās savrupmājās Jaunajā Jeruzalemē un vērsimies ārā pa pilsētas vārtiem uz mocību dūmiem, līdzīgi kā Havaju salu krastā, kur vulkāni bez mitas lej okeānā vienmēr liesmojošu lavu? Pagājušajā nedēļā draugs man stāstīja par savu ekskursiju vulkānu parkā, kur visu laiku gaisā cēlās dūmi. Vai mēs vērosim no saviem dārziem Jaunajā Zemē, kā kaut kur bezdibeni deg Bābele?

Ir vēl kāds veids, kā skaidrot teikumu: "Dūmi no viņas paceļas augšup mūžu mūžos" (Atkl. 14:11), – tas nozīmē, ka dūmi ceļas augstāk, nekā var saskatīt. Tā Vecajā Derībā ir aprakstīta arī dažu seno karaļvalstu nopostīšana (skat. Jes. 34:8-10), tās tika nodedzinātas, un ir teikts, ka to dūmi cēlās augšup mūžīgi. Tas nozīmē, ka šīs nopostīšanas dūmi cēlās augšup kā mākoņa sēne, tik augstu, ka to vairs nevarēja saskatīt. Tas nenotiek mūžīgi, bet dūmi kāpj "mūžīgā augstumā", cik vien augstu var redzēt. Tāda ir nozīme. Šeit tas teikts par Bābeles krišanu.

(Tulkoja Anna Rozenberga.
Turpinājums februāra numurā.)

Liliju Šicu

PIEMINOT

4. DAĻA

Oktobra numurā, pieminot draudzes māsu Liliju Šicu, sākam publicēt fragmentus no viņas grāmatas "Turi savu kanti, Lileit! Meitene no Rites ienāk dzīvē" (izdevējs Latvijas mutvārdu vēstures pētnieku asociācija "Dzīvesstāsts", Rīga, 2012).

Braucu uz Impāniem. Mana mamma Spodros aprūpē mazu puisēnu Koļu, kuram mamma nomirusi un jau apglabāta. Mana mamma apslimusi no negulēšanas un lielajām rūpēm par šo krievu ģimeni. Mamma ar tīfu nenaslima, zēns izdzīvoja.

Es apmetos Impānos. Mamma ar Koļu ir Spodros. Dzīvo atsevišķā istabā kalpu galā un ēst gatavo arī krāsns istabas virtuvē. Nekādas savstarpējas saskarsmes. Tante Līze noliek pār sliekni uz skrūvbeņķa produktus. Tante un Saveris staigā caur verandas, mājas vidējam durvīm. [...] Mammai temperatūra neliela, taču divām nedēļām jāpaiet bez kontaktiem ar ārpusauli. Es ar mammu satiekos pie Baložu-Spodru-Kriģānu upītes. Stāvam katra savā krastā un sarunājamies. Mamma neļauj pār laipu pie sevis nākt. Mamma pacinās ar savu temperatūru, dzerot tēju un lūdzot Dievu. Viņa ir vesela, mazais Koļa vesels, un mamma sāk rosīties puisenam sagādāt audzu vecākus no Jēkabpils draudzes locekļiem. Aizbrauc uz draudzes sapulci, līdz ņemot zēnu. Mazo Koļu adoptē Ieviņu laulātais pāris. Viņiem ir laba jaunsaimniecība, tuvu Jāņa Z. saimniecībai. [...] Ieviņi ir bezbērnu pāris. Viņi Koļu izaudzināja un izskolēja kā savu bērnu.

[...] Es pabeidzu aušanu. Edgars ar Ati bija beiguši meža darbus. Tagad Edgars piedalās Aļņos jaunās mājas pabeigšanas darbos.

1943. gada 3. aprīlī Edgaru iesauc armijā vērmahtā. Es bērniņu nebiju ieņēmusi.

15. aprīlī aizgāju uz Mālamuižas pienotavu "Upe" par sezonas strādnieci.

[...] Pienotavā esmu sezonas strādniece. Ritē ir lielas vecsaimniecības, daudz govju, daudz piena. Ap pusdienlaiku pieved krējumu no piecām krejotavām. Ļoti agri no rīta, jau pulksten četros, jābūt pienotavā, jo sviestmeistare Maiga lielās mucās taīsa sviestu. Silīnš Kārlis ir pienotavas dampmeistars, viņam daudz agrāk jāceļas, jo viņš dzīvo pie Rites skolas. Kārlis ir precējies ar Ernu, manu skolas un sola biedreni. Kad Maiga sāk darbu četros, tvaikam jābūt uzzdzītam, lai viss kustētos. Es klāju sviesta kastītēs pergamenta papīru, kur pēc tam ar Maigu liekam sviestu. Katrā kastītē ir 20 kilogramu sviesta. Maiga ir atbildīgā, es – palīdzē.

Līdz laikam, kad sāk braukt piena vedēji, visām trīs krējuma vannām jābūt tukšām. Pēdējā sviesta muca kuļas, kad pienotavas darbs rit pilnā sparā. Otrā pienotavas strādniece ir Betija no Saukas. Viņa ir pamatstrādniece, ļoti zinoša, čakla un kārtīga. Es pēc otrās mucas sviesta sapakošanas kastītēs eju piena vedēju telpā un sveru piena grāmatiņās norādīto tās dienas vājpiena daudzumu. Daļa vājpiena tiek ieturēta, un no tā katru dienu jāgatavo tehniskais biezpiens. Vājpiena un sālsskābes procentuālās attiecības kārto Ezergailis. Pienotavas vadītāja ir viņa kundze Berta. Tauku procentu divreiz mēnesī ņem Ezergailis Jānis ar manu pārinieci Betiju.

Mans pienākums ir mazgāt krējuma pasterizatorus un piena traukus. Abas ar Betiju mazgājam visas pienotavas telpas, atsulīnām tehnisko biezpienu un ar zaru slotām

katru dienu noslaukām pagalmu un nokopjam zirgu stāvvietas pie slitām. Darbu beidzam pēcpusdienās no pulksten trijiem līdz četriem. [...] Pēcpusdienās gāju palīgā saimniekam Baumanim veikt lauku darbus. Palīdzēju pie vezumu sakraušanas orē uz tīruma. Kad ar vezumu pārbrauca šķūnī, tad es stāvēju pantā – kārtoju un piemīdīju. [...] Darbs pienotavā bija raiti un secīgi darāms. Kad piena vedēji aizbraukuši, no krejotavām atvestais krējums pasterizēts, sākās lielā mazgāšana. Tad varēja izdziedāties pēc sirds patikas.

Ezergaiļu vecākā meita Dzidra mācījās Jelgavas Skolotāju institūtā, bet pa vasarām jau no pamatskolas laikiem Saukas Arindzānos pie komponista Arvīda Žilinska mācījās klavierspēli. Pēc darba pievakarēs Dzidra spēlēja klavieres, un dažreiz es dziedāju Žilinska ārijas. Ar trīs ārijām mēs uzstājamies, protams, katrā muzicēšanas reizē pa vienai. Bertas kundze rosījās virtuvē, tur bija arī dēlēns Andrievs, bet mūsu priekšnesumu ar vislielāko prieku klausījās Dzidras tēvs.

[...] Septembra vidū vairs nebiju strādniece pienotavā. Protams, nevienu netīru darbu nevarēju strādāt, un nolēmu izmēģināt tikt kādā skolā. Vanagu Rute gāja Rīgā Sieviešu nacionālās līgas aušanas skolā un es devos ceļā uz Rīgu. [...] Pirmā skolas diena beidzās, un aušanas skolotājas mani uzslavēja, ka es esot ieradusies un iederoties istajā vietā. [...]

Mājās kauj lopus, žāvē gaļu, gatavoja bēgļu gaitām uz Kurzemi. [...] Vairs nekur nevaru braukt, tik ļoti

daudz darba. Ar labības plāvēju plāuj rudzus. Esmu vienīgā kūlišu sējēja. [...] Naktīs debesis deg gaišas ugunis (krievi izkar tā saucamās svecītes), un pēc tam kā lielas strūklas no katras svecītes uz zemi līst uguns. Mums aiz pirts uz Strautiņu pusi rudzu lauks statos. Deg vairāki stati. [...] Kādā naktī aiz mūsu mājas šķūņa nomet bumbu. Izbirst divi dzīvojamās mājas logi, abi pagalma pusē. Stikli sabīruši no viena loga virtuvē, no otra manā gultā, kur guļu. Es saņemu segas galu pie savas plecu daļas, stiklus nopurinu uz grīdas un guļu tālāk. Nepasakāmi, pat sāpīgi nāk miegs. Nekādu bailu vai uztraukuma. Krītot atpakaļ miegā, vēl pazīb doma: atceries no rīta ar basām kājām neiekāpt stiklos! Vecāmāte nesaka ne vārda, ir savaldīgi mierīga. Saimniece staigā, jo noklaudz durvis.

[...] Mūsu karavāna sastāv no četriem vīriešiem, septiņām sievietēm un četriem bērniem. Braucam ar septiņiem pajūgiem un dzenam deviņas govīs. Nakti no 9. uz 10. oktobri pavadām pašā Rīgas pievārtē pie manu saimnieku radiem mazā lauku saimniecībā. 10. oktobrī braucam cauri Rīgai. Esam zem dzelzceļa pārbrauktuves, un atskan gaisa trauksme. Man saimniece priekš tantes Minnas un māsīcas Megas jau vakar sataisīja prāvu paku ar svaigu gaļu un baltajiem miltiem. Paka pa nakti stāvēja piesieta pie riteņa un iedzīta priekštelpā pie ledus pagraba. Kamēr atsauks gaisa trauksmi, es ar steigu nesu dāvanu tantei. Riteni neņem, jo Vecpilsētas ielā 13/15 jākāpj pa šaurām koka kāpnēm līdz pašai augšai – riteni uz ielas šajās jukās nevar atstāt. Nododu produktus, pretī saņemu bučas un skrienu atpakaļ pie savējiem. Šoreiz trauksme ilgi netiek atsaukta. Vesela diena paiet, līdz tiekam Pārdaugavā. No 10. uz 11. oktobri pavadām tālu Pārdaugavā divu māju blakus esošos pagalmos un šoreiz zirgus neizjūdzam. Uzturamies kādas četras stundas, sargājot vezumus – ir iemesls.

Ir 11. oktobris. Ap trijiem naktī izbraucam no Rīgas un ceram ap brokastlaiku atrast mierīgu vietīņu, kur izjūgt zirgus un paganīt gotiņas. Mūs nelaida uz Tukumumu, bet novirzīja uz Kalnciemu.

No Rīgas izbraucot, pa to pašu ceļu brauc armija, pa to pašu bēgļu

straume. [...] Nakti pārlaidām kaut kur aiz Kuldīgas mežmalas plaviņā. Cēlāmiēs no naktsguļas agri, vēl tumsā. Pie Ēdoles ieturējam pusdienas un atpūtāmiēs. Reģos iebraucām pēcpusdienā, ap to laiku, kā izbraucām no Druvām. Ceļā pavadījām astoņas dienas.

[...] Es ļoti gribēju pati sev maizi nopelnīt, un pilskundze man sagādāja darbu. [...] Ansonkundze aizgāja darbā un es paliku ar mazo zīdaiņi. Divas istabas. Mazākajā istabā: ģimenes platā gulta, liels trīsdurvju skapis, neliela veļas lāde, galdiņš un virtuves durvīm vistuvāk zīdaiņi Rasiņai gultiņa. [...] Pildīju ne tikai mātes pienākumus, biju arī pavāre, veļas mazgātāja, malkas zāģētāja, ūdens nesēja. Malku zāģējām abi ar Ansonkungu.

[...] Slimnīcā strādāja trīs Alsungas meitenes, arī par apkopējām, un viena pusmūža sieviete Marija no Liepājas. Kādā svētdienā māsīņa, igauniete Aīme, sūtīja mani apkopt divas istabas. Viena istaba pirmajā stāvā, otra pāri lielceļam – pagasta mājā. Vispirms gāju uz pagasta māju. Pārkāpu istabas sliekšnim puskrselānā telpā, uz priekšu ejot tikai dažus soļus, ieraudzīju gultas galu. Gultā pirmais, ko puskrselā saskatīju, bija balta galva. Baltajā galvas tinumā divas spraudziņas acīm, pretī deguna nāšu caurumiņi un maza, šaura mutes svītra. Izmisīgi mēģināju skatīties, vai šīs acis redz. Bija miglaina aprīļa atkušņa diena, telpā bija mazi, veclaicīgi logi ziemeļu pusē. Kad pamanīju, ka cilvēks uz mani skatās, tikai tad... Tikai tad redzēju rumpi un uz augšu paslietus četrus stumbeņus. Abas kājas amputētas virs ceļgaliem un abas rokas virs elkoņiem. Gultas galā saļimu aiz nepanesama želuma. Kad attapos, ar grūtībām piecēlos. Piegāju pie baltās galvas, ieskatījos acīs, noskūpstīju starp apsaitējumu un to vietu, kur jābūt lūpām, un izstreipuloju ārā. Es šajā pēcpusdienā vairs nebiju strādniece.

[...] Stāstīt par kara briesmām ir pavisam kas cits, nekā redzēt, ko kurš izdara ar jauniem cilvēkiem pašos labākajos gados. Guļu savā gultā, domāju un raudu. Armijā ir Lonis un Atis – mani brāļi. Armijā mans vīrs Edgars, viņa brālis Zigfrīds, mans draugs Ernests un skolasbiedrs Ārijs.

[...] Vai vēl kādreiz tiksimies dzīvi un jau brīvi?

[...] Beidzu mazgāšanu pie pēdējās gultas, pie pašām durvīm. Karsta roka satver manējo! Krievu valodā stāsta adresi Krievijā. Saka savu vārdu un uzvārdu. Viņš esot no Ukrainas vlasoviešiem. Viņš miršot. Lūdz pēc tam aizrakstīt viņa mātei, lai viņa zina, kurā zemē atdusas dēls. Visu esmu sapratusi līdz pēdējam vārdam. Jāaizraksta mātei, jā, to es zinu un izdarišu, bet adrese... Tā taču jāpieraksta, tāpat mātes un slimnieka vārds un uzvārds. Nav papīra, nav rakstāmā. Varbūt viņam skapiša atvilktnē ir vai kādam citam gultā guļošajam. Vēl turam viens otra roku, kad pa durvīm nāk vizīte. Kā galvenais ārsts man uzkliedza, vai es nezinot, ko drīkstot un ko nedrīkstot! Mans grīdas spainis bija maliņā, un es klusi izslidēju no palātas. Kad vizīšu laiks bija beidzies, es atkal gāju uz to palātu ar papīru un zīmuli. Lai būtu iemesls tajā palātā ierasties, biju sienmalē atstājusi, sagrieztu grīstē, grīdas lupatu. Nevienas māsīņas telpā nebija. Steidzīgi gāju pie slimnieka gultas, lai kāds mani atkal nepārsteigtu. Pirms manis nāve paspējusi atnākt! Kā šis neizpildītais pēdējais lūgums man sāp!

[...] Šķiet, tas bija 6., nevis 8. vai 8. maijā. Atkal pēcpusdienā esam Ziedlejas dienvidu krastā. Staigājošie puisi nāk un nāk, jau vesels bars sanācis. Nāk vēl viens un, pret mūsu krastu kāpjot, stiprā balsī sauc: 'Karš beidzies!' Un klusām piebilst: 'Berlīne ieņemta.' [...] Pēc divām dienām Alsungā viss izmainījās. Ienāca krievu karaspēka daļa. It kā ne daudz. Pils ēkas pārņēma apmēram 30 karavīri un virsnieki. Feldpastu, slimnīcu un klubu, privātos neaiztika. [...] Trešajā dienā pēc krievu ienākšanas Alsungā saulainā pēcpusdienā pie pienotavas durvīm es stāvēju divus metrus no revolvera stobra, kas bija notēmēts uz mani. Kāds virsnieks ar zvaigznītēm uz pleciem no mugurpuses satvēra šāvēja roku, un lode ieurbās netālu no manām kājām zemē. Uzradās citi karavīri, virsnieks atņēma ieroci, un šaut gribētāju aizveda. Turpat uz vietas pagalmā (četras zvaigznītes ir kapteinim) sāka mani izprašāt, kāds mūsu starpā strīds izcēlies. Izstāstīju: 'Es gāju pienotavā un redzēju – uz letes tikko pergamentā (bumagā)

iepakots vismaz 10 kilogramu sviesta gabals. Pienotavas vadītājs tur, bet karavīrs rauj viņam no rokām ārā. Es gāju pienotavas vadītājam palīgā un rāvu viņu, vienā rokā iekērusies, un tā karavīrs to sviestu nevarēja ar vienu roku nozagt. Pēc brītiņa es no pienotavas nācu ārā un viņš mani sagaidīja, kā jau jūs redzējāt.” Izeju no pienotavas, vīrsnieks man sacīja, ka es esot cīnītāja par taisnību.

[..] Tiklīdz beidzu slimnīcā strādāt, kopā ar vienas ziemas draudzeni Viktoriju ar laivu iebraucām Alsungas ezerā un spriedām par iešanu partizānos. Amerikāņi un zviedri nāksot palīgā. Ierosināja Viktorija, viņas ģimenei bija kādi sakari ar mežabrāļiem. Bet es biju aizrakstījusi uz Impāniem un saņēmusi no mammas gudri rakstītu atklātņi, tāpēc braucu ar vilcieniem par zaķi mājās. Naudas nebija. Dakteris iedeva dažus rubļus, lai es varu līdz Liepājai aizbraukt.

Liepājā centos stacijā noskatīt vilciena pavadonius. Sarunāju, un tiku ielaista un ieslēgta tukšā preču vagonā. Šis vilciens gāja caur Lietuvu uz Jelgavu. Kādā stacijā vilciens ilgi stāvēja. Puisis, kurš mani vagonā ielaida, atnesa karavīru blašķi ar karstu tēju un teica, lai tūlīt aizskrienot, kur vajag. Sagaidīja mani un atkal ieslēdza. Tēja salda, un Meņģeļa ceptā maize garda. Jelgavā, tikko vilciens pietāja, pēc pāris minūtēm mani izlaida un vagonu atkal aizslēdza. Neviena nedrīkstēja pamanīt “zaķi”. Vēlāk stacijā viņš mani iepazīstināja ar mazā bānīša vadītāju, un tas mani aizvīzināja uz tukšas vagona platformas līdz Daudzevai. Sēdēju viena un saulainajā rītā priecājos, ka esmu jau tik tuvu bērnības un jaunības zemei. Un tā visu ceļu līdz Neretai braucu par zaķi.

[..] Atskan skaļš Loņa sieviņas prieka sauciens un seko mīļš mātes apskāviens. Mana mazā Rutīņa paaugusies, septembrī viņai jau būs četri gadi, bet man trīs dienas vēlāk jau 25 gadi.

[..] Eksāmenus kārtoju labi un viegli, jo visu brīvo laiku veltīju tobrīd apgūstamajai vielai. Katram eksāmenam gatavojos trīs nedēļas. Matemātiku, algebru un ģeometriju pasniedza skolotāja V. Balode, kas bija ļoti stingra. Viņas teiktais: “Skolnieks var nopelnīt trijnieku, skolotājam ir

četrinieks, piecinieks tikai Dievam un ģenijam.”

[..] Man uz skolu pienāk vēstule no vīra Edgara. Viņš esot Kalnciema ķieģeļu rūpnīcā gūstekņu nometnē. Uz kartiņām katram 400 gramu maizes dienā. Divi ķieģeļkukuliši iznāktu, ja sakrātu visas nedēļas normu. Kauns teikt, bet līdz mājām maizīte, pa kumosīņam vien izgaršojot, jau apēsta. Kas zina, kā viņam tur gūstekņu nometnē klājas. Dažai meitenei, kam laukos savas mājas, ir drusku vairāk pārtikas. Meitenes, kuras var, katra ziedo vienas dienas talonu. Nopērku divus kukuļus maizes gūsteknim, un pašai atliek puskukulis ceļa maizei. Nekādu taukvielu uz kartiņām nav.

[..] Nakšņojam lauku mājās, jau sasnieguši Slampes un Jaunbērzes pagasta stūri. Saimnieks mūsu grupas septiņiem vīriem stāsta un zīmē ceļu, kā nokļūt Kalnciemā. Bez braukšanas ar laivu tur nenokļūt. Otrā rītā jau agri izejam. Apmēram sešus kilometrus ejam gar kāda kanāla malu. Kanālam pārklūstam pāri pa diviem baļķēniem, un tad sākas pauguraina, neapplūdusi vieta. Tur atrodas arī vīriem ieteiktā sēta, kur jāsarunā pārcelājs uz Kalnciemu.

Viss pārplūdis, nevar atšķirt, kad braucam ar laivu pa pārplūdušajām pļavām, kad pa Lielupi vai tikai pāri tai. Braucām kā pa ezeru, pa lielu, ļoti platu ezeru, apmēram piecus kilometrus. Maksājām 10 rubļus no cilvēka.

Esam Kalnciemā. Satiekos ar vīru.

[..] Eksāmenu nolieku – algebrā četri, ģeometrijā pieci. Atlicis vēl viens eksāmens – vēsture. Pēc algebras un ģeometrijas eksāmena man iedod vēstulīti. Vakar, svētdienā, Edgars no nometnes atbrīvots, apmeties pie brāļa Zigfrīda netālu no Grīziņkalna. Zigfrīds mācās Rīgā par feldšeri. Braucu uz Grīziņkalnu, lai vīru pārvestu savā dzīvoklī. Nolemju, ka šoreiz viņa izturēšanās būs izšķiroša. Vai tiešām viņš nevarēja atbraukt uz skolu, man taču eksāmenu laiks! Zīmīti rakstījis Zigfrīds.

[..] Jau pie galda Edgars sāk stāstīt par saviem nākotnes plāniem. Man jāpametot skola un jābraucot viņam līdz uz Kārkiem. Viņš tagad pasauli redzējis, braukšot mājās un pārņemšot saimniecību. Audzēšot cūkas utt. “Edgar, bet mājas pieder

vecākiem. Un tu domā adventistu ģimenē atļauties cūkas audzēt? [..]” Pasaku [..], ka skolu neatstāšu. “Zini, Edgar, šķirsimies un pēc 10 gadiem satiksīsimies. Paskatīsīsimies, cik tālu esam katrs ticis ar savu pasaules redzējumu un zināšanām.”

No rīta uzvilku savu koši zaļo kleitiņu, kombinētu ar rūtoto, balts ar zaļu. Līdz Arkādijas parkam gājām blakus runādami. Turpat pretī Arkādijas parkam, aiz Māras diķa stūra izpildkomitejā, Dzimtsarakstu nodaļā iesniedzu laulības šķiršanas lūgumu. Bija 1946. gada 22. maijs. [..]

Skolā man viss labi padodas, pelnu tikai pieciniekus, citu atzīmju nav. [..] Mūsu skolā nav komjauniešu organizācijas – kā par brīnumu! Esam brīvas meitenes. [..] Mēs skolā sākām izjust politisko roku. Tagad nezinu, vai tas bija 4. vai 5. kursā. Mums obligāti bija jāiet uz operu, jānoklausās Muradeli opera “Tautu draudzība”. Stundu laikā – dienā. Pārņākot no operas, visām pēc kārtas jāparakstās zem drukātā teksta, kas pilnībā iznīcina komponistu kā mākslinieku un arī kā cilvēku vīrs zemes. Mūsu skola skaitās mākslas lietu pārvaldes pakļautībā – varbūt vēl zem kādas augstākas varas. Mēs taču no mūzikas neko nesaprotam, bet jāparakstās...

Skolā valda nospiedoša gaisotne, ne smieklu, ne jautrības. Mums visām ir žēl šī mākslinieka. Vakarpusē, šķiroties pēc stundām garderobē, kaut kur meiteņu barā atskan teksts: “Jālūdz Dievs par to cilvēku un arī par sevi.” Garderobē ģērbjas meitenes no visām klasēm! Nākamās dienas priekšpusdienā ir trīs stundas – zīmēšana pie mākslinieka Kasparsona. No rīta, klasē satikušās, pieminam nezināmās meitenes teikto un visas nolemjam aiziet uz tuvāko Dievnamu. Dažas meitenes nav atnākušas uz skolu, tās būs aizgājušas uz zīmēšanas kabinetu, kur skolotājs Kasparsons viņām vadīs stundu. Zīmētava atrodas Baznīcas ielā, un tuvākais Dievnams arī ir Baznīcas ielā. Esam deviņas, kuras ieejam Dievnāmā. Uzejam balkonā, klusu apsēžamies, stundu nosēžam savās pārdomām un katra pēc savas saprašanas pie sevis domās lūdzam. Klusu ienācām ar mērķi un klusu aizgājām. Es jutos atvieglota.

(Noslēgums februāra numurā.)

VIENS... VAI TIEŠĀM VIENS?

Ir pagājis svētku laiks, gadu mija, piedzīvoti ierobežojumi, norādījumi, aizliegumi pārvietoties, pulcēties, apciemot, svinēt... Patiešām, biežāk nekā citus gadus cilvēki visā pasaulē, tostarp arī Latvijā, svētkus pavadīja vienatnē vai šaurā ģimenes lokā. Jā, 2020. gads bija lielu un vēl nepiepiedzīvotu notikumu pilns. Vēl nekad iepriekš nebijām piedzīvojuši ko tādu... Vai tiešām nekad? Salamans gan saka: *“Kas ir jau bijis, tas atkal būs, un, kas ir jau noticis, tas atkal notiks, jo nekā jauna nav zem saules.”* (Salamans mācītājs 1:9) Mums tikai jāpašķir vēstures lappuses, lai pārliecinātos, ka kaut kas līdzīgs jau ir noticis – cilvēkiem tika ierobežota brīvība ceļot, mācīties, strādāt utt., bet – pats galvenais – brīvība ticēt, ticības brīvība...

Vai mums, septītās dienas adventistiem, vajadzētu būt pārsteigtiem par šiem notikumiem? Vai ne tieši par to lasām Dieva Vārdā, gaidot Jēzus Otro nākšanu? Cilvēkiem ir grūti noticēt, ka pēdējo laiku zīmes piepildās tepat acu priekšā. Un es nerunāju par pandēmiju vien. Skat. Mateja 24:3–14! Daudzi ticēja, ka tas notiks, bet kaut kad nākotnē, ne jau tagad. Tieši tāpēc daudzus, pat starp mūsu brāļiem un māsām (Mateja 24:24), pārņem mazdūšība.

Vēl pirms pandēmijas vispārējās globalizācijas un dažādu tehnoloģiju attīstības rezultātā cilvēciskais faktors tika maksimāli samazināts, fiziskie kontakti – ierobežoti. Vēlamies iepirkties – internetveikals; nomaksāt rēķinu – internetbanka; paēst – piegāde mājās; nopirkt zāles – e-Aptieka; parunāt ar draugiem – SMS; veselības jautājumi – ārsta telefonkonsultācija utt., pat līgumus varam slēgt elektroniski. Rezultātā cilvēki atsvešinās viens no otra, kļūst vienaldzīgi un nejūtīgi pret citu cilvēku dzīvi un nelaimēm. Piemēram, cik daudzi no mums pazīst savus kaimiņus? Ne tikai, ka tādi ir un, varbūt, kā viņus sauc, bet gan patiesi – sperot soli, lai iepazītos, piedāvātu palīdzību un atbalstu, ja tāds būtu vajadzīgs?

Var šķist, ka pasaulē viss nostājies kājām gaisā. Notikumi viens pēc otra norisinās tik strauji, ka dažubrīd ir grūti visam izsekot. Vai Covid kā slimība nogalina vairāk cilvēku nekā ierobežojumi sakarā ar to –

satraukums, bailes, depresija? Kas sagaidāms nākotnē? Kad un vai vispār tas viss beigsies? Šī trauksme negatīvi ietekmē gan cilvēka fizisko, gan garīgo veselību. *“Prāta un ķermeņa saistība ir ļoti cieša. Ja cieš viens, otrs to jūt. Garīgais stāvoklis iespaido veselību krietni vairāk, nekā daudzi to iedomājas. Dažādas cilvēku ciešanas izraisa depresija. Bēdas, uztraukumi, neapmierinātība, sirdsapziņas pārmetumi, vainas apziņa un neuzticēšanās sagrauj dzīvības spēkus, un sekas ir garīgs sabrukums vai pat nāve.”* (Kristus dziedinošā kalpošana, oriģināls 241.1.)

Dažubrīd šķiet, ka viss sliktais notiek tieši ar mani. Esmu viens un vientuļš ar savām grūtībām un problēmām. Vai kāds var mani saprast, izjust to, ko pārdzīvoju?

Bet, vai patiesi cilvēks ir viens? Kad Elija bēga no Izebeles, viņš domāja, ka ir viens (1. Kēniņu 19:10), bet Dievs atklāja, ka Viņam vēl ir septiņi tukstoši, *“kas ceļus nav locījuši Baala priekšā”*. (1. Kēniņu 19:18) Elija nebija viens! Arī mums apkārt ir Dievam uzticīgi cilvēki, kuri iet cauri dažādām dzīves grūtībām, bet paliek uzticīgi Dievam. Mēs neesam vieni! Es varu tā justies, bet... tā tas nav. Paturēsim prātā – nav tādu grūtību, kuras nebūtu piedzīvojis vēl kāds cits, un tas, ka kāds cits to jau ir piedzīvojis un uzvarējis, dod mums liecību, ka Dieva spēkā arī mēs varam to uzvarēt. Pāvils raksta: *“Jūs piemeklējis vēl tikai cilvēciģis pārbaudījums; Dievs ir uzticīgs, Viņš neļaus jūs pārbaudīt pāri par jūsu spējām, bet darīs pārbaudījumam tādu galu, ka varat panest.”* (1. Korintiešiem 10:13) Tātad Dievs nepieļaus nevienu pārbaudījumu, kuru nevaram panest vai kura pārvarēšanai nesaņemtu spēku no Dieva.

Tāču bija Kāds, kurš tiešām palika viens; pat mācekļi bija Viņu atstājuši. *“Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?”* (Mateja 27:46) Jēzus, sists krustā, bija pilnīgi viens. Lai mēs tiktu glābti, Dievs nevarēja tai stundā būt ar Jēzu.

Nav jābaidās no notikumiem pasaulē. Lai kurp mēs dodamies, ko darām, ko piedzīvojam savā dzīvē, mēs neesam atstāti vieni: *“Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.”* (Mateja 28:20) Mēs nevaram Viņu redzēt vai Viņam pieskarties, taču ticībā zinām, ka Jēzus ir blakus: *“Es tevi neatstāšu un tevi nepametīšu.”* (Ebrejiem 13:5)

“Reiz naktī kāds vīrs redzēja sapni, ka viņš kopā ar savu Kungu staigā pa pludmali. Pāri tumšajām debesīm zibēja viņa dzīves ainas. Katrā ainā viņš pamanīja divu cilvēku pēdu nospiedumus smiltīs. Vieni piederēja viņam, otri – Kungam. Pēc tam, kad viņa acu priekšā uzplaiksnīja pēdējā dzīves aina, viņš atskatījās uz pēdām smiltīs un pamanīja, ka vairākas reizes viņa dzīves ceļā, it īpaši visgrūtākajos un skumjākajos brīžos, smiltīs bija redzami tikai vienu pēdu nospiedumi. Tas vīru patiešām satrauca, tāpēc viņš jautāja Dievam: “Kungs, kad es nolēmu Tev sekot, Tu apsolīji, ka staigāsi ar mani visu manas dzīves ceļu. Bet es pamanīju, ka manas dzīves skumjākajos un grūtākajos brīžos smiltīs redzami tikai vienu pēdu nospiedumi. Es nesaprotu – kāpēc tad, kad biji man visvairāk vajadzīgs, Tu mani pameti?”

Dievs nočukstēja: “Mans dārgais bērns, Es tevi mīlu un nekad nepametīšu. Nekad, nekad, it īpaši pārbaudījumu un bēdu laikā. Kad tu redzēji smiltīs tikai vienas pēdas, tās bija Manas, jo Es tevi nesu...”

Mums ir Glābējs, kurš vienīgais patiesi izjuta, ko nozīmē būt pilnīgi vienam, atrautam no savienības ar Tēvu. Tieši tāpēc, ka Jēzus bija viens, mums nav jāpiedzīvo vientulība, mēs tagad varam būt kopā ar Viņu. Pat Viņa Vārds – Emanuēls – ir apsolījums: Dievs ar jums! Būsim pagodināti dzīvodot šajā neparastajā laikā!

Inese Zaule

(Raksta sagatavošanā izmantots Bībeles 1965. g. izdevuma revidētais teksts, E. Vaitas grāmata “Kristus dziedinošā kalpošana”, mācītāja M. Makfersona (McPherson) komentāri, www.onlythebible.com)

Jauns sākums

Iesākot jauno, Dieva žēlastības 2021. gadu, vēlamies atskatīties uz jauno sākumu, kādu mūsu Kungs aizvadītajā laikā sniedzis Pāvelam, Albertam, Deivim, Lienei, Diānai un Mārtiņam, Ancei un Valdim. Jauns sākums var izpausties visdažādākajos veidos, atklājot apbrīnojami daudzveidīgas Dieva svētības. Lai ikvienam no mums, lasot šīs skaistās liecības, rodas aizvien stiprāka palāvība uz Dievu, kura rokās ir visi mūsu ceļi un gaitas! Svētīgu jauno gadu!

PĀVELS ROMISLOVS.

Meklēju

Nesākšu no pirmsākumiem – no Ādama un Ievas, ievadam aprobežošos ar ziņu par saviem vecākiem. Vecāki nodzīvoja savstarpējā cieņā un mīlestībā pilnu laulības mūžu. Pirmais kapsētā apgūlās mūsu tēvs, pēc vairāk nekā desmit gadiem – mamma. Pavadijām mūsu mammu (mēs ģimenē bijām divi brāļi) ar tautas dziesmām un kokles skaņām. Divu mēnešu pietrūka

“Ja Dievs redzēs, ka mēs no savas puses darām visu, ko spējam, tad Viņš mums palīdzēs. Mūs atbalstīs eņģeļi, un, Kristus stiprināti, mēs būsim spēcīgi. Nepamet novārtā lūgšanas vienatnē. Lūdz pats par sevi. Pieaudz žēlastībā. Ej uz priekšu. Nestāvi uz vietas un neej atpakaļ. Uz priekšu, līdz pilnīgai uzvarai. Esi drošs Kungā, manu mīlo zēn! Cīņa ar lielo pretinieku vairs neturpināsies ilgi; tā drīz beigsies, un ieroči tiks nolikti pie mūsu dārgā Pestītāja kājām. Pārvari visus šķēršļus. Ja nākotnē šķiet diezgan apmākusies, tad ceri un tici. Mākoņi izklīdīs, un atkal spīdēs gaismā. Pateicies Dievam, mana sirds saka: pateicies un slavē Dievu par to, ko Viņš ir darījis priekš Tevis, priekš Tava tēva un manis. Iesāc jauno gadu pareizi!” (Elena Vaita. Liecības draudzei 1, 663)

līdz 100 gadiem. Mamma ne vienu reizi vien bija teikusi: “Pietiek dzīvot, gribu atpūsties.” Dievs tā arī izdarīja – aizvadīja atpūtā vienkārši, klusi – vakarā mamma aizgāja gulēt un rītu vairs nesagaidīja. Pietiek ar, tik daudz vasaru, tik daudz ziemu pārstaigāts...

Mani lūdza uzrakstīt rakstiņu par to, kā es sastapu Dievu, kādus soļus esmu spēris, lai tuvotos Viņam. Te nu būs mans stāsts.

Pirmā ziņa, ka ir – ka ir Dievs(!), man tika dota vienā no maniem bērnības svētdienas rītiem (es vēl negāju skolā). Mēs ar brāli dzirdam, kā no istabas, kur pēc brokastīm uz brīdi atgūlies tēvs, nāk galīgi neierastas skaņas. Saprotam, ka tai istabā ir tikai viens – mūsu tēvs. Skaņas līdzinās tādiem kā vaidiem, tā kā skaļām, gari stieptām žāvām, tā kā vēl kaut kam, ko stipri nosacīti varētu nosaukt arī par dziedāšanu – it kā izteikti vārdi, it kā kāds ko lūgtu... Neparasti! Mēs ar brāli nesaprotam – smieties vai kā (?), tik neparasti tas bija. Mamma pasmaidot ieviesa mums skaidrību: “Papiņš ar Dieviņu sarunājas...” Ko tai brīdī domāju, kas to vairs atceras, bet galvenais – bija pieteikts Dievs un tas, ka ar Viņu var runāt, var lūgt un, acīmredzot, arī sagaidīt atbildes.

Gadu gaitā – zēnībā, jaunekļa gados, jau vīra kārtā esam, un

tālāk, un tālāk, gadu gadiem, līdz pat šodienai – zinu: ir (!), ir Dievs(!) un ar veselu eņģeļu armiju... Kā vēlāk uzzināju, arī starp eņģeļiem atradušies sliktie... Lai paliek tie sliktie kaut kur mana stāsta nostūros, gribu, nu jau pateicībā, vairāk izteikties par Dieva man “norīkotajiem” labajiem eņģeļiem. Tie mani ir glābuši jau no puikas gadiem, kad interese par kaimiņu dārzos esošiem augļiem bija lielāka nekā par augļiem no savējā. Kā kāpām kokos! Kā skrējām, lēcām pāri sētām, grāvjiem, pat suņi ķēra un nenokēra (tie palika sētas vienā, mēs – otrā pusē). Un vienmēr, kā pēc skriešanās, tā arī vēlākos gados, jau pēc nopietnākām lietām, jutu, zināju par saviem eņģeļiem! Pateicīgs pēc kārtējās “izglābšanās” ar atvieglotu nopūtu teicu sev un citiem tā brīža “cīņu biedriem”: “Paldies, Dieviņ, Tu atkal mani pasargāji!”

Gadiem ejot, mani eņģeļi (kā noprotu, tie man bija un ir “piekomandēti” visam mūžam ☺) jau risināja “smagākas” lietas, kur ātrām kājām vien vairs neizglābsies. Veselībā: sastrutējums astes kaula apvidū. Likvidēt to var tikai operatīvi un tikai bez anestēzijas (tā laika mediķu viedoklis). Mana paziņa, kas bija gājusi cauri šādai procedūrai, pārstāstīja savas izjūtas: “Kad mani

ar platām siksnām sprādzēja pie operāciju galda, nesapratu, kāpēc tik pamatīgi. Kad sāka griezt dzīvā miesā, sapratu..." Latvijā tai laikā bija tikai divi ārsti, kas uzņēmās tāda veida operācijas. Man ieteica vienu no viņiem, protams, labāko! Tas tad griezīs mani. Nekā! Dakteris palika bez manas miesas! Lai izbēgtu no daktera "nažiem", darbojāties pēc pašu metodikas. Tagad saprotu, ka mūsu "ārstniecība" reizēm bija smieklīga, pat absurda, bet man bija eņģeļi – viņi(!), viņi(!) strādāja virsstundas, brīvdienas, arī svētku dienas! Tagad to reklāmās apzīmētu īsi – 24/7.

Cits fragments no mana dzīves apraksta: Andropova laiks. Sākušies centieni ieviest kaut kādu kārtību izkurtējušā sabiedrībā: darba laikā uz ielām aiztur darba gadu vecuma cilvēkus, lai noskaidrotu, kāpēc viņi nav darbā. Tiek nomainīti augsta ranga saimnieciskā darba un partijas darba vadītāji. Komunistiem, kuriem bija lielāks īpašums, tiek uzdots vienkāršs, standarta priekšlikums – noliec partijas biļeti vai atsakies no īpašuma. Mūsu "īpašums" – trīs bērni – nebija apdraudēts. Nelaipe atnāca

pilnīgi no citas puses. Man radās nesaskaņas ar partijas komiteju. Mums nesaskanēja viedokļi, un, lai parādītu "partijas vareno spēku", bija iespēja uzsākt kriminālprocesu par manu saimniecisko darbību. Vēlāk, jau Gorbačova laikā, līdzīgas saimnieciskās metodes uzteica kā progresīvas, elastīgas un tml., bet tas bija vēlāk... Atgriežamies pie Andropova. Mana darbība vilka uz cietumsodu līdz 8 gadiem ar vai bez mantas konfiskācijas. Tiesas dienas rītā, pirms tiesas procesa uzsākšanas iegāju pie tiesneša (mēs bijām pazīstami – gan virspusēji, bet tomēr...). Es viņam: "Kas mani sagaida?" Viņš: "Ja būs zvans no partijas komitejas, tad tu sēdēsi, tik, cik viņi pateiks." Man jāsaka – "intrigējoši" ☺. Sevī runāju ar saviem eņģeļiem, vērsos pie Dieva.

Tiesa. Man 17 liecinieki. Visi kā viens – viņš rīkojies pareizi! Partijas darbinieks bija sajaucis datumus un par "vajadzīgo" spriedumu tiesnesim piezvanīja dienu vēlāk... Kā man pēcāk teica advokāts, mans sens paziņa: "Tu Latvijā šogad esi vienīgais, pret kuru nav pat ierosināta krimināllieta nozieguma sastāva trūkuma dēļ." Vienīgais!

Meklēju ceļus, kā tuvoties manam Sargam, kā pateikties manam Labvēlim, kā dzīvot, lai Viņš tā "nedzenātu" Savus eņģeļus manis glābšanai. Meklēju sev piemērotāko. Manā dzīvē bija dažādas konfesijas, isākas un garākas saskarsmes, vairāk viesu statusā. Tad nāca pirmais vakars adventistu draudzes namā ar koncertu. Lielisks! Citā reizē – lekcija par ģimenes dzīvi, cita – par veselību... Tad jautājums: "Vai gribi iepazīt adventi dziļāk?" Lūk(!), es jau mācos Biblii, dzirdu atbildes uz visiem saviem jautājumiem.

2019. gada pēdējās dienas... Pēc trim dienām visas pasaules iedzīvotāji, sveicot viens otru, uzsauks: "Laimīgu Jauno gadu!" Man 28. decembrī ir kristības. Esmu Dievnamā, ietērpts baltā. Šeit baseins, esmu ūdenī. Tūlīt, tūlīt man būs jāiegremdējas, lai iznirstot jau sāktu dzīvi ar nomazgātiem iepriekšējo dienu, gadu, visas dzīves grēkiem... Blakus man mācītājs, mans Bībeles mācības skolotājs – Āriņš. Viņš man klusu saka: "Nebaidies! Es tevi turu!" ...un es gremdējos... Slava Dievam!

MĀRTIŅŠ UN DIĀNA KINTI.

Būt vienā komandā

Katru vakaru, ejot gulēt, ilgojos pēc kāda īpaša cilvēka, kas man būtu blakus. Ilgojos sniegt siltumu un to saņemt. Ilgojos būt kāda cilvēka dzīvē pirmajā vietā uzreiz aiz Dieva. Reti bija vakari, kad pirms gulētiešanas, paskatoties pa logu, Dievam neuzdotu jautājumu: "Vai ir lemts?"

Pāvils korintiešiem rakstīja: "Bet neprecētiem un atraidnēm es saku: ir labi, ja tie paliek tādi kā es." (1. Kor. 7:8) No tā var secināt, ka nekas jau slikts nemaz nav, ja cilvēks ir viens. Dievu var pagodināt gan precēts, gan neprecēts. Daudz stipru Dieva vīru un sievu ir palikuši vieni līdz mūža galam. Galu galā, arī Jēzus palika neprecēts līdz Savas zemes dzīves galam. Varbūt arī es to spētu? Varbūt man pietiktu tikai ar to mīlestību, ko man sniedz mana ģimene, tuvinieki? Varbūt – jā. Bet vai tiešām?

Zināju, ka kaut kur ir kāds cilvēks, kas domā tāpat kā es. Kāds cilvēks, kam dzīves vērtības būtu līdzīgas manām. Kāds cilvēks, ar kuru varētu saprasties vien ar acu skatienu.

Un tā mēs arī saskatījāmies pirmo reizi. Tad otro reizi. Ilgs laiks nepagāja, un tagad katru vakaru pirms gulētiešanas pēc paskatīšanās pa logu es varu paskatīties sava mīlotā cilvēka acīs un pateikties Dievam par šo svētību. Mēs abi esam Dievam par to pateicīgi.

Esam arī pateicīgi saviem vecākiem, tuviniekiem un draugiem, kuri par mums lūdza gan tad, kad nebijām viens otru vēl atraduši, gan arī tad, kad jau sākām plānot kāzas. Sākot ar jūlija beigām, kad nolēmām apprecēties, līdz pat kāzu dienai oktobra sākumā gandrīz katru dienu lūdzām Dievam, lai visa šī kāzu plānošana rezultējas ar jaukām, neaizmirstamām atmiņām gan mums, gan mūsu tuviniekiem un draugiem. Lūdzām, lai notikumi pasaulē un valstī neizjauc plānus pavadīt

mūsu īpašo dienu kopā ar saviem tuvākajiem cilvēkiem. Dievs mūsu lūgšanas uzklausa, un apmēram nedēļu pirms stājās spēkā privāto pasākumu pulcēšanās ierobežojumi, mūsu kāzas varēja norisināties visā krāšņumā. Diemžēl ne visi aicinātie viesi varēja ierasties, bet esam

pateicīgi par laba vēlējumiem no šiem cilvēkiem un par to, ka šie cilvēki domās bija ar mums.

Mūsu kā jaunā pāra kopīgā dzīve vēl ir diezgan jauna un zaļa. Vēl mums daudz kas jāmacās. Bet ļoti daudz es varu mācīties no savas otrās pusītes. Dažreiz mēs ieslīgstam sarunās par kaut kādiem jautājumiem un bieži nepiekrītam viens otra argumentiem. Piemēram, par to, kā labāk sagriezt burkānus zupai. Jā, mums abiem patīk gatavot, un mēs to bieži darām kopā. Tā ir viena no jaukākajām sastāvdaļām mūsu ikdienā. Mēs viens otru iepazīstinām ar dažādiem ēdieniem un garšām, ar kurām paši katrs atsevišķi esam iepriekš iepazīnušies. Patiesībā mūsu attiecību sākuma posms bija cieši saistīts ar gatavošanu un sarunām procesa gaitā. Varbūt pat šeit būtu istā vieta klīšejiskajam teicienam, ka mīlestība iet caur vēderu.

Šis būtu mūsu ieteikums un novēlējums citiem, kas meklē savu mīloto (arī tiem, kas jau ir attiecībās, bet nesaprot, kādā virzienā tās dodas) – nepietiek ar to, ka tu labi izskaties vai skaisti runā. Ģimenes dzīvē liela nozīme ir arī tam, ko tu proti no reālās dzīves. Vai tu proti pagatavot garšīgu maltīti, kas iepriecinās tavu mīloto pēc garas dienas? Vai tu proti pielikt pie sienas plauktiņu, kur tava mīlotā varēs nolikt savus nieciņus, ar kuriem sapucēties tev par prieku? Vai tu nebaidies sasmērēt rokas un nolauzt nagu, gādājot par jūsu kopīgo mājokli un, galu galā, arī gādājot par savu tuvāko? Marija sev izraudzījās labo daļu, sēžot pie Tā Kunga kājām. Bet, kas gādātu par ēdienu Jēzum un viņa ceļabiedriem, ja nebūtu bijis Martas?

Tie ir jautājumi, kurus sev var uzdot kā sievietes, tā vīrieši. Jā – arī vīrieši. Mūsu mājās kā viens, tā arī otrs var gan pagatavot ēst, gan izmazgāt grīdu, gan arī ieliet benzīnu

zales plāvējā un nopļaut zāli.

Esot viens, vari domāt tikai par sevi un savu pasaules uzskatu, kādu sevi esi uzcēlis. Vari rēķināties tikai ar sevi. Ko darīsi vakarā pēc darba? Ko darīsi nākamajās brīvdienās? Ko darīsi pēc gada? Ko darīsi ar savu dzīvi? Tie ir jautājumi, uz kuriem vari meklēt atbildes, esot viens. Bet, ielaižot savā dzīvē otru cilvēku, tu ne tikai atver durvis jauniem pavērsieniem, ar kuriem turpmāk jāreķinās, bet tu arī ielaid savā dzīvē padomdevēju un draugu. Būt vienā komandā ar šo draugu un To Kungu ir pats gudrākais lēmums, ko savā dzīvē vari pieņemt.

“Kad biju bērns, es runāju kā bērns, man bija bērna tieksmes un bērna prāts, bet, kad kļuva vīrs, tad atmetu bērna dabu.” (1. Kor. 13:11)

VALDIS UN ANCE ZELČI.

Gatavi jauniem sākumiem

Pēdējā laikā esam piedzīvojuši vairākas dzīvi pārveidojošas pieredzes. Viena no tām notika 2019. gada 10. oktobrī, kad kļuvām par vīru un sievu, bet otra – 2020. gada 1. augustā, kļūstot par vecākiem mūsu mīļajai meitiņai Jūlijai. Ja pirmā pieredze bija kā nākošais pakāpiens, tad otrā pieredze bija kā sākšana būvēt no jauna – jauna dienas kārtība, ieradumi utt. Esam ļoti laimīgi un pateicīgi Dievam, kas vadījis mūs vienu pie otra un dāvinājis mums tik dārgu dāvanu – bērniņu. Caur abiem šiem dzīves notikumiem esam iepazīnuši Dievu personīgāk, piedzīvojot lielu Viņa žēlastību un mīlestību.

Atskatoties atpakaļ, kāda bija dzīve pirms laulībām, Valdis smejas, ka mierīgi varējis gatavot ēst, izmantojot tikai vienu elektrisko riņķi gāzēs plītī, viņš neizjutis vajadzību pēc telpaugiem, aizkariem, visādiem plauktiņiem, dekoriem un lustrām. Mūsu abu dzīve bija diezgan steidzīga – Valdis strādāja uzņēmumā “Dabas stacija” no rīta līdz desmitiem

vakarā, es strādāju divos bērnu dārzos un darbojos dažādās draudzes kalpošanās, tā ka mājās arī biju tikai vēlos vakaros. Dzīvojot viena, biju pieradusi ar visām rūpēm, atbildībām un lēmumiem tikt galā viena pati, kas ne vienmēr bija viegli, tāpēc tagad esmu ļoti priecīga, ka varu būt arī vāja un kaut ko nevarēt, uzticot un atļaujot Valdim ar kādām lietām tikt galā. Mums abiem bija darbīga un priecīga dzīve, tādēļ tas arī īpaši nemainījās, kopīgi izveidojot ģimeni. Jo cilvēkam ir jābūt laimīgam jau pirms laulībām, negaidot, ka otrs cilvēks būs tas, kas darīs laimīgu.

Sākoties mūsu kopējai dzīvei, mācījāmies un joprojām mācāmies veidot jaunus, veselīgus ieradumus. Liela svētība ir, ka katru rītu varam kopā lūgt par mūsu ģimenēm, draugiem un kolēģiem. Šā gada laikā kopējos svētbrižos plānojam izlasīt visu Bibeli no vāka līdz vākam. Cenšamies kopā iesākt sabatu (nu jau trijātā), nodziedot kādu slavas dziesmu, mācoties Bībeles tekstus no galvas un pielūdzot, pēc tam ēst kaut ko garšīgu vakariņās. Pa nedēļu domājam, kā sabatā varētu kādu iepriecināt – vai nu uzaicināt ciemos vai apciemot, vai arī piezvanīt. Vēl mūsu ģimenē par ieradumu ir kļuvusi masāža. Pēc darba vakarā savilktie

pleci un mugura ir ļoti priecīgi, ja tos pamasē. Sevišķi patīkami tas bija grūtniecības laikā.

Ar laiku, protams, kļūstam arī līdzīgāki viens otram. Ir uzjautrināši dzirdēt, ka otrs runā sācis lietot kādus vārdus un frāzes, ko agrāk nelietoja. Valdis ir kļuvis par kartupeļu ēdāju, bet es mācos būt drosmīgāka. Ģimene tiešām ir skola, kurā mācīties. Palīdzējusi ir doma, ko dzirdējām vienā seminārā par laulību – otrs man neko nav parādā, bet es viņam esmu parādā visu. Mums katram ir sapņi, cerību, vēlmju “kaste” ar taustāmām

un netaustāmām lietām, ko mēs ienesam laulībā. Laimīgi pāri atceras Jēzus aicinājumu: “Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis” (Jāņa 13:34) un nedomā, ka otram ir pienākums piepildīt personīgās vēlmes. Tas gan nenozīmē, ka nevajag stāstīt otram savas vēlmes. Esam sapratuši, ka vēlmes noteikti vajag pastāstīt un ne tikai vienreiz. Īpaši, šķiet, tas attiecas uz sievietēm.

Jūlijas ienākšana mūsu ģimenē ir pamatīgi izmainījusi manu skrējieni. Tagad tas kļuvis daudz rāmāks,

izņemot brīžos, kad steidzos pie viņas. Lai gan Jūlija ir ļoti mierīgs un priecīgs bērniņš, kas pastāvīgi iepriecina ar visu savu būtību, nogurums sakrājas, un Dieva miers un gudrība nepieciešama ik brīdī. Būt par mammu un tēti ir augstākais uzdevums, ko Dievs cilvēkam var dot, tādēļ izjūtam lielu atbildību Viņa priekšā, kas uzticējies mums Savu dārgumu. Rūpes par mazo dzīvību ņāvušas pārdomāt Dieva rūpes par mums un katru cilvēku uz Zemes. Viņš ir tikpat uzmanīgs pret mums, dzird katru mūsu saucienu un ir klāt

katrā vajadzības brīdī. Viņš ir Tēvs, mūsu Radītājs. Ir tik labi būt Viņa bērniem!

Mēs sapņojam par dzīvi laukos, būt prom no pilsētas trokšņiem un steigas, kur Dievu varētu vairāk saklausīt dabā. Esam pieteikušies arī adoptētāju apmācībām, kuras sāksies pavisam drīz, lai nākotnē, ja Dievs tā vadīs, savā ģimenē uzņemtu vēl kādu/ kādus Dieva bērnus, kuriem nav vecāku. Ceram būt gatavi jauniem sākumiem, ko Dievs dos nākotnē.

ALBERTS TRUCIS.

Ar misijas garu

Pāriedvesmojies no lasītā par adventistu izglītības svarīgumu, aizgājušā gada sākumā biju pārliecināts, ka Dievs mani nākotnē aicina kļūt par izglītības darbinieku, lai vairotu “darbinieku armiju, kāda varētu būt mūsu jaunatne, ja tā būtu pareizi apmācīta”, jo mani iedvesmo “cik drīz vēsts par krustā sisto un drīzi atkal nākošo Pestītāju varētu tikt nesta visai pasaulei!” (Audzināšana 271, 2. lpp. oriģ.) Tomēr pēc mentora ieteikuma nolēmu pārvērtēt savas dzīves aicinājumu.

Aprīlī, *tuksneša* 5. dienā, Dievam saku, ka sagaidu no Viņa šodien atbildi, kāds ir Viņa aicinājums manai dzīvītei. Jau metas vakars, dodos uz iemīļoto koku lasīt “Ceļš pie Kristus” vairākkārt jau pārdomāto nodaļu “Darbs un dzīve”.

“Vai tiešām Tev nav vēl kas man sakāms?” jautāju Dievam. Pārdomās gaidot, Kungs beidzot vaicā: “Ja no sirds vēlies būt Kristus sekotājs, kas tev visvairāk mācīs Kristus pašuzpurīgās mīlestības garu?” Iesmejos, jo uzreiz saprotu, ka šis ir tieši tas, kas man saistās ar mācītāja darbu, un beidzot pieņemu – ja Kungs uz to aicinās, tad atsauksos.

Zināju, ka misijas skolas otrajā gadā vairāk nodošos kalpošanām, kas ļautu iepazīt mācītāja atbildības, bet negaidīju, ka tik augstu un svētu pienākumu varēšu uzņemties tik drīz. Pēc LDS aicinājuma kā misijas skolas students oktobrī atvadījos no mīlās Smiltenes draudzītes un pārvācos uz

jau senāk iepazīto Talsu draudzi, lai mācītos pildīt mācītāja pienākumus.

Gribu būt pilnīgi atklāts par jauno sākumu. Pirms pirmo reizi devos uz Talsiem, jutos ļoti nomākts, jo neticība ņēma virsroku. Nojautu un dzirdēju par draudzes panīkumu šai grūtajā laikā. Agrā Sabata rītā, pirms sludināšanas devos ārā meklēt Dievu un jutos pat bezcerīgi. Ak, bet cik Jēzus ir labs! Sastopoties ar realitāti dievnāmā – brāļu un māsu sirsnību, atvērtību, kalpošanas idejām –, manu sirdi pildīja dziļš prieks! Kad uzsāku kalpošanu Talsos, Kungs mani pārliecināja par ilgām, ko Viņš šeit iecerējis piepildīt: “Kristus Talsos, apskaidrošanas cerība.” (Kol. 1:27) Viņš solīja, ka to tiešām izdarīs! Slavēju Viņu, ka šī ticība manī ir tikai pieaugusi!

Jaunajā sākumā esmu ļoti iedrošināts, redzot viena, otra, trešā brāļa dziļās rūpes par draudzi, degsmi meklēt labākus veidus, kā turpināt kalpošanu. Liela dāvana ir iespēja dzīvot mierpilnā lauku mājā pie nesavtīgas draudzes ģimenes. Unikāla un vērtīga pieredze ir bijusi atbalstīt Ceļojošās bibliotēkas uzsākšanu Talsos, kas tik daudziem draudzes locekļiem sniedz iespēju pievienoties misijai un iepazīt savu pilsētu. Tieku uzrunāts, dzirdot draudzes vecākā nopietnos padomus, kas liek izmeklēt, vai tiešām no sirds mīlu draudzi un vai šīs rūpes mani spiež kalpot. Misijas skolā veicu pētījumu par mācītāja lomu draudzē un lasu grāmatas par mācītāja darbu. Kādā no grāmatām izlasīju par Ģenerālkonferences uzsaukumu 2010. gadā katram adventistam,

kolektīvam, kalpošanas nodaļai un vadītājam neatliekami lūgt pēc personīgās atmodas savā un draudzes dzīvē. Sākot to darīt, Svētais Gars arī man negaidīti daudz māca. Viens no lielākajiem priekiem man ir dzirdēt par divām ģimenītēm, kuras pieliek pūles, lai noturētu ģimenes svētbrižus katru vakaru. Tas man atgādina citātu no “Adventistu mājas”, kas daudz izskaidro: “Tad kāpēc mūsu draudzēs tik ļoti trūkst misijas gara? Tāpēc, ka ģimenes dievbijība ir atstāta novārtā.” (33. lpp. oriģ.)

Šis ir arī mans aicinājums katrai ģimenei un katram personīgi, ieejot jaunā sākumā!

LIENE ŽĪGURE un DEIVIS CIRVELIS.

Ar kalpošanas prieku

Liene: Mūsu “jaunais sākums” noteikti ir darba gaitu uzsākšana LDS Komunikācijas nodaļā. Dievs apbrīnojamā veidā un īstajā laikā pašķīra ceļu, lai mēs tur nokļūtu! Es personīgi septembrī sāku meklēt kādu vietu, kur piestrādāt, jo sapratu, ka attālinātā studiju procesa dēļ man ir vairāk brīvā laika. Pieteicos uz pāris darba vakancēm, kas bija saistītas ar manu studiju virzienu – marketingu. Devos uz intervijām, kurās man gāja pat ļoti labi, taču pēc tam jau drīz vien sapratu, ka konkrēto darba uzdevumu pildīšana man nesniegs patiesu gandarījumu, un es tam visam nesaskatīju tādu istu vērtību.

Deivis: Es biju lielas krīzes priekšā, jo Covid-19 pandēmijas dēļ manā līdzšinējā darbā vairs, maigi sakot, negāja tik spīdoši, turklāt vienu citu no saviem ienākumu avotiem es nesen biju zaudējis. Arī es aktīvi meklēju papildu darbu un devos uz intervijām, biju jau atradis vairākas darba iespējas. Kaut kad šo visu meklējumu laikā ar mums sazinājās Komunikācijas nodaļas vadītāja Vineta Krauliņa, kurai arī pastāstījām par to, kā mums iet. Mēs spriedām, kā varētu pilnveidot Komunikācijas nodaļas darbību. Sarunas laikā nonācām pie idejas, ka varētu

strādāt Savienībā. Pēc kāda laika tikāmies gan ar Vinetu, gan ar Vilni Latgali (LDS bīskapu), lai pārrunātu šo iespēju un saprastu, kādi būtu mērķi, darba pienākumi un Latvijas draudzes nākotnes vīzija digitālajā vidē.

Liene: Tikšanās reizei noslēdzoties, abi ar Deīvi bijām ļoti priecīgi, jo sapratām, ka tās pašas ilgas, kas ir mūsos attiecībā pret adventistu draudzes komunikāciju digitālajā vidē, ir gan Vinetai, gan Vilnim. Tolaik, atceros, guvu iedrošinājumu, lasot grāmatu “Pravieši un ķēniņi”: “Mūsu dienās ir daudz vieglāk sastapties ar visu šķiru un daudz tautu ļaudīm nekā Israēla dienās. Ceļošanas iespējas ir pavairojušās tūkstoškārtīgi. Visaugstākā vēstnešiem šodien, līdzīgi Kristum, jāatrodas pie lieliem satiksmes ceļiem, kur tie var sastapties ar ļaužu pulkiem no visām pasaules daļām.” Sapratu, ka arī internets ir kā liels satiksmes ceļš, kur var sastapties ar cilvēkiem no visām pasaules daļām, un tas mani aizvien vairāk iedrošināja te strādāt.

Deivis: Mēs bijām svarīgas izvēles priekšā un īpaši lūdzām Dievu par to. Saņēmām vairākus citus darba piedāvājumus. Interesanti ir tas, ka burtiski nākamajā dienā pēc līgumu parakstīšanas man tika izteikts apbrīnojami labs darba piedāvājums ar burtiski piecas reizes lielāku algu. Tas bija liels kārdinājums vairāku iemeslu dēļ. Cilvēcīgi šķita, ka visloģiskāk būtu piekrist šim darba piedāvājumam un noraidīt Dieva aicinājumu strādāt draudzē, jo es atrados situācijā, kur nauda bija vitāli svarīga. Bet es sapratu, ka svarīgāk ir darīt Dieva prātu. Dienā, kad man steidzami vajadzēja dot atbildi otrai darba vietai, es lūdzu Dievam pēc skaidras zīmes, un Viņš man to deva. Lūdzu, lai tad, ja man būtu jāstrādā Savienībā, Dievs dotu saulainu dienu, kas nešķita pat reāli, jo bija lietains rudens laiks. Taču diena bija saulaina, un atbilde no Dieva – skaidra.

Pašlaik mūsu darba pienākumi ir administrēt *adventisti.lv* mājaslapu un Facebook lapu, tulkot, ierunāt un montēt ārzemju svētrunas, misijas ziņas, sagatavot un publicēt rīta sveicienus, sekot līdzi jaunumiem pasaulē, tulkot un publicēt aktuālākos rakstus un veikt daudz ko citu, kas

saistīts ar komunikāciju digitālajā vidē. Šie pirmie divi mēneši mums ir bijuši ļoti rosīgi, cenšoties visu iekustināt, iemācīties, saprast. Viens no maniem pirmajiem darba uzdevumiem bija izveidot video reklāmas rullīti labdarības koncertam “Mierā”, kas man bija pilnīgi jauna pieredze, jo nekad iepriekš nebiju strādājis ar video apstrādes programmām.

Liene: Novembra beigās mums arī bija iespēja piedalīties Ģenerālkonferences rīkotā digitālās evaņģelizācijas konferencē GAIN20, kurā dzirdējām vairākas iedvesmojošas uzrunas un piedalījāmies izglītojošās lekcijās, piemēram, Marka Finlija un viņa draudzes pārstāvja lekcijā par YouTube kanāla optimizāciju. Tur mēs ieguvām vairākus jaunus kontaktus no citām adventistu draudzēm gan Eiropā, gan ASV, kas ir labprātīgi palīdzēt gan ar jauniem materiāliem, gan citām noderīgām lietām.

Deivis: Viens no maniem lielākajiem gandarījumiem ir tāds, ka paveiktais darbs sniedz svētības ne tikai citiem, bet ka arī mēs paši gūstam garīgu stiprinājumu, veidojot saturu. Mēs to gluži neuzskatām kā darbu, bet drīzāk mums tas sagādā kalpošanas prieku.

Pagaidām, pirmajos mēnešos, mūsu darba ritms ir diezgan intensīvs, strādājot līdz vēlam vakaram, tostarp arī sestdienu vakaros un svētdienās, bet Dievs sniedz jaunas spārnu vēdas, kas palīdz mums nepiekt un nenogurt, lai gan ceram, ka ar laiku kļūs mierīgāk, kad Komunikācijas nodaļas komanda kļūs lielāka. Dievs mums jau ir dāvējis vienu palīgu – Evu Šmidebergu, kura mums ievērojami palīdz ar tekstu rediģēšanu un papildina mūsu komandu. Esam no sirds priecīgi un pateicīgi, sekojot Viņa vadībai, jo redzam, ka tā ir vislabākā izvēle, lai cik arī cilvēcīgi neloģiska tā varētu šķist. Novēlam ikkatram paļauties uz Dieva apbrīnojamo vadību savā dzīvē!

KAS NOTICIS AR SABATSKOLU?

3. DAĻA

Bībeles mācīšana draudzīgā vidē kļūst par saistošu spēku, kas mudina cilvēkus apmeklēt sabatskolu regulāri. Atvērtā un atbalstoša sabatskolas klase veicina sabatskolas dalībnieku skaita pieaugumu. Savukārt labi novadīta sabatskola veicina izaugsmi mācekļībā – personisku garīgu svēttapšanu un vēlmi liecināt. Bez tam sabatskolas apmeklēšana ir cieši saistīta ar pasaules uztveri, kurā Dieva pielūgsmē ir saistīta ar nākšanu uz draudzi. Patiesa kopīgas pielūgsmes pieredze ved pie vēlmes kopīgi pētīt un saprast Dieva Vārdu.

Kā neformāla izglītības kalpošana sabatskola spēj apmierināt to vajadzības, kuri vērtē Bībeles patiesību un uzskata to par svarīgu attiecību stiprināšanā ar Dievu. Uzturot sabatskolu atšķirīgu un aktuālu, nedublējot to ar svētrunas daļu, var rast pozitīvu ietekmi sabatskolas apmeklēšanai. Ja sabatskola tiks pasniegta līdzīgi tipiskai svētrunai, draudzes locekļi būs kārdināti izvēlēties vienu no tām: pirmo svētrunu vai otro, bet ne abas.

Patiesa kopīgas pielūgsmes pieredze ved pie vēlmes kopīgi pētīt un saprast Dieva Vārdu.

Kultūras atbilstība sabatskolā 21. gadsimta paaudzei var būt pievilcīgāka nekā vecmodīga sabatskola, kurā nelielas nezinības par dalībnieku vajadzībām. Tas norāda uz svarīgo atbildību, kāda gulstas uz sabatskolas skolotājiem un vadītājiem. Viņiem ir jābūt informētiem par aktuālo, atbilstošiem kultūrai, kā arī uzticamiem Bībelei, kura ir un paliek sabatskolas primārais avots.

Sabatskolas materiāla aplūkošana ir cieši saistīta ar sabatskolas apmeklēšanu. Kur sabatskolas materiāls tiek lietots katru nedēļas dienu, tur pieaug arī sabatskolas apmeklētāju skaits.

Sabatskolas nodarbība, kas ir sasaistīta ar apkārtējo kontekstu, skaidri, dedzīgi un rūpīgi novadīta spēj kļūt par jaunu un produktīvu soli turpmākajā attīstībā.

Sabatskola 21. gadsimtā piedzīvo lielus izaicinājumus. Vislielākais izaicinājums ir postmodernisms, kas ienes viedokļu un kultūras daudzveidību. Sabatskolai šie jaunie izaicinājumi ir jāievēro, lai tā būtu efektīva. Pētījumā tika atklāts, ka Bībeles mācībai, kas ir sasaistīta ar apkārt esošo kontekstu, ir būtiska loma, lai padarītu sabatskolu aktuālu. Pat vēl vairāk – sabatskolas nodarbība, kas ir sasaistīta ar apkārtējo kontekstu, skaidri, dedzīgi un rūpīgi novadīta spēj kļūt par jaunu un produktīvu soli turpmākajā attīstībā.

Vairāki autori, kuri ir rakstījuši par sabatskolu, norāda, ka dvēseļu mantošana ir viens no tās svarīgākajiem mērķiem. Lai arī kā tas izklausītos, dvēseļu mantošanai netiek dotas receptes. Tā vairāk ir kā galējais mērķis jebkurā draudzes darbībā. Sabatskolai ir nepieciešams unikāls, skaidri definēts un taustāms mērķis, lai tā spētu piepildīt savu mērķi. Dieva Vārda pētīšanai ir jābūt un jāpaliek par vissvarīgāko sabatskolas nodarbošanos.

Vai sabatskolai ir nākotne postmodernajā pasaulē, kuru caurstrāvo relatīvisms un

materiālisms? Atbilde ir pozitīva.

Sabatskolai vēl aizvien ir sava unikālā misija. Tai ir pilnvaras, kuru nav nevienai citai draudzes kalpošanai.

1. Tikai sabatskola spēj saturēt kopā adventistu draudzes teoloģiju un doktrīnas.

2. Sabatskola piedāvā īpašu mācīšanas modeli, kurš potenciāli spēj vadīt draudzes locekļus gan individuāli, gan visus kopā uz Bībeles izpēti mājās un sabatskolas nodarbībā.

3. Sabatskola var kļūt par labu platformu, kur jauniem darbiniekiem tiek dota iespēja praktizēties un attīstīt savus talantus.

4. Sabatskola sniedz iespēju ierindas locekļiem un draudzes viesiem tikt uzklaušītiem un līdzdalīt savu ticību un viedokļus. Ikviens tiek iedrošināts paust savu ticību sabatskolas laikā un apliecināt Bībeliskās vērtības kā savējās.

Neraugoties uz dažādiem izaicinājumiem, ar kuriem saskaras sabatskola, pareizi izveidota un novadīta tā vēl aizvien ir spējīga kļūt par to, par ko sākotnēji bija iecerēta – par efektīvu līdzekli cilvēku vešanā tuvāk Dievam.

*Laurentiu Serbans ("Ministry",
2019. g. augusts).
Tulkoja Andris Pešelis*

Jauno rubriku "Evanģelizācijas stāsti" 2020. gada novembrī iesākām ar stāstu par projektu "Rīgas 1. draudzes pārgājieni". Šajā reizē jūsu uzmanībai...

TREŠAIS STĀSTS. SĒJAS LAIKS

Laikā, kad 16. februārim plānojam trešo pārgājieni maršrutā no Upeslejām uz Ropažiem pa veco Ērgļu dzelzceļu, mūsu sirds un prāts bija manāmi satraukti! Pozitīvs uztraukums un reizē arī tāds spēcīgs dzenulis skriet uz priekšu, sēt sēklu un aktīvi strādāt šajā druvā! Dievs uzklausa lūgšanas, un pie mums nāk cilvēki lieliem pulkiem! Pārgājienam pieteikušies jau vairāk nekā 40. Sprotam, ka ar tik lielu grupu mums būs grūti tikt galā, nav tādas pieredzes, trūkst zinošu vadītāju un atbalsta. Interesentu jau ir ap 300 cilvēku. Ik pa laikam kāds raksta, jautā, interesējas. No draudzes esam tikai deviņi.

Šis mums bija pagrieziena punkts, darbojoties Dieva druvā un pašu izaugsmē. Visi vairāk nekā 40 cilvēki tomēr neatnāca, bet vienalga skaits bija pietiekoši liels – 26 smaidoši dalībnieki noietos 22 km!

Kā novērojām, cilvēku plūsma pārgājienos mainās. Atnāk vieni smaidoši cilvēki, bet nākamajā pārgājienā jau ir citi – tikpat smaidoši. Visi parasti ir vienmēr priecīgi. Ir cilvēki, kuri mums tuvāk neatklājas, bet ir cilvēki, kuri ar mums ātri sadraudzējas, un veidojas sarunas! Katram mums ir izvēles iespējas, ko un kā pārgājienā darīt, kādās aktivitātēs piedalīties, un šos lēmumus arī respektējam.

Vislielākais prieks ir par mūsu jaunajiem draugiem! Stabila vērtība un jau, varētu teikt, leģenda mūsu pārgājienos ir Elza. Pamazām sāk veidoties mūsu pārgājieni dalībnieku pamata kodols. Jau brieduma gados, bet ar spirtu jaunības garu un apbrīnojamu enerģiju mūsu rindām pievienojās tikai pirms dažiem mēnešiem adventistu draudzē gadu mijas priekšvakarā kristītais Pāvels Romislovs. Pie mums ir atnākusi Eva, pat nenojauzdamā, ka šis pārgājiens

liks radikāli mainīties viņas dzīvei. Andris, kurš sevi dēvē par Vilku, domās aktīvi ir ar mums un, kad tas iespējams, nevienam neapgrūtinot, pats ierodas pārgājienā, un nāk līdzī.

Brālis Māris Vanags brīvprātīgi un bez atlīdzības ir gatavs braukt uz jebkuru vietu, kur vien iespējams piebraukt, un pabarot daudzus patīkami nogurušos, smaidošos un izsalkušos ar gardu zupu. Veidojas komanda. Dievs mūsu darbu ir svētījis, un mēs augam garīgi un skaitliski!

Inga ir izlēmusi, ka pārgājienos pietiks ar cilvēkiem draudzēties un runāt vienkārši, bez izplānota satura. Adventistu draudze var piedāvāt astoņus veselības pamatprincipus, kurus ir izstrādājuši adventistu mediķi saskaņā ar Dieva Vārdu – Bībeli. Laiks izrunāt šos tematus, veidot interesantas aktivitātes par kādu tēmu un iesaistīt šos principus lieliskās pārgājiena sarunās.

Šajā brīdī pār pasauli sāka vilkties tumši mākoņi. Pasaules notikumu

epicentrā atradās Ķīna. Jauns koronavīruss plosās Uhaņā, cilvēki strauji saslimst un mirst. Nu jau vīrusa perēklis ir nokļuvis Itālijā.

Dievs atkal mūsu dzīvē un plānos iejaucas ar Savu vadību! 22. martā tiek plānots skaists 37 km pārgājiens no Ropažiem cauri Kangaru mežiem, cauri Ogres Zilajiem kalniem, gar Dubkalnu ūdenskrātuvi uz Ikšķili. Taču noliktais datums ir jāpārliet ātrāk – 8. martā, jo 22. martā Baltijas ūnija rīko kādu konferenci, kurā jāpiedalās Ingai. Taču šī konference nenotika. Tāpat nenotiktu arī 22. martā plānotais pārgājiens. No 14. marta valdība izsludina pirmos ierobežojumus.

Ticam, ka Dievs izkārtoja, lai pārgājiens notiktu ātrāk, nekā tika plānots. Šoreiz atkal prieks redzēt kopā mūsu draugus Elzu, Evu un citus. Šajā reizē mums klusu pievienojās Rita. Dievs atkal mūs pagodināja ar Savu vadību, un šoreiz jau pulcējāmies veseli 32 dalībnieki. Šis bija kuplākais skaits dalībnieku

ziņā un garākais pārgājiens kilometru ziņā. Atkal jauni draugi, jaunas kalpošanas iespējas, jauni izaicinājumi. Diemžēl šī bija pēdējā iespēja martā iziet pārgājienā, un ar to mūsu ziemas/ pavasara sezonas pārgājieni beidzās.

Turpmākie izplānotie pārgājieni tika atsaukti, jo ir aizliegti pulcēšanās pasākumi. Baznīcas tiek aizvērtas. Arī dabas takas mežos tiek slēgtas. Komunicēt drīkstam attālināti vai virtuāli. Mūsu pozitīvais noskaņojums sāk palikt tumšāks.

Iespējams, katrā krīzē vai ārkārtas situācijā paveras kādas jaunas, citādas iespējas. Pasludinu individuālo pārgājienu no Skultes novada Ziemeļblāzmas līdz Vecmīlgrāvja Ziemeļblāzmai. Skaista daba, jūra, mežu apvidi. Aicinājumam atsaucās cilvēki, kuri šo maršrutu vēlāk arī nogāja, veicot vairāk nekā 90 km. Enot pats, satiku cilvēkus, kuri arī atsaucās, izveidojās skaista pastaiga un vērtīgas sarunas.

NEKURIENĒ PAZAUDĒTAIS MACIŅŠ

Vasarā, laikā, kad vienīgie pārgājieni, kas atļauti, ir pārgājieni vienatnē vai savas ģimenes lokā, izlēmu doties individuālajā pārgājienā gar jūru no Kolkas līdz Liepājai. Šī bija skaista pastaiga ar noietiem vairāk nekā 200 km. Maršruts ir garš. Vienā pusē jūra, otrā – mežs. Veikalu un kafejnīcu pa ceļam tikpat kā nav. Tas nozīmē, ka pārgājiens rūpīgi jāizplāno. Noskaidroju, ka pa ceļam esot kādi kempingi, kuros ir iespējams paēst, bet norēķini – tikai ar skaidru naudu. Nodrošinājos ar skaidru naudu maciņā un ar maksājumu karti.

Izejot no Ventspils, kādā atpūtas pauzītē jūras krastā saprotu, ka esmu palicis bez maciņa. Gluži bez naudas jau nepaliku, jo pie telefona glabājās maksājumu karti. Bet tas nozīmēja, ka jāpārplāno pārgājiena plāns un ka ar Ventspili iepirkto ūdeni un nedaudz pārtikas būs jāiztiek līdz Jūrkalnei. Tālu tas ir. Tad – Pāvilostas

veikaliņš. Ziemupes kempings jāizlaiž. Un tad būs tālais ceļš līdz Liepājai.

Paļāvos uz dzīvo Dievu, zinu, ka aizlūgšanām ir spēks, tādēļ jutos ļoti mierīgs un pasargāts. Pēc kāda laiciņa saņēmu ziņu no Rīgas, ka mans maciņš ar visu tā saturu atrodas kādā no Ventspils veikaliem, lai ejot pakal. Dievam nekad nav neatrisināmu lietu. Kad vēlāk braucu uz Ventspili pakal savam maciņam, man izveidojās ļoti sirsnīga saruna ar veikala vecāko. Arī šeit sēkla tika iesēta.

BRĪNUMAINI ATRASTĀS AUTOMAŠĪNAS ATSLĒGAS

Tiklīdz tika mīkstināti pulcēšanās ierobežojumi, atkal sākām plānot pārgājienu.

20. septembrī devāmies 35 km pārgājienā uz Ložmetējkalni. Mums pievienojās Sanita un Maija. Nākt man palīgā organizatoriskās lietās piekrita Elita, kura zina šo maršrutu un tāpat ir ar nelielu pārgājienu pieredzi. Liels bija mans pārsteigums un arī prieks, ka Elitai patika mūsu pārgājieni un viņa vēlas nākt ar mums kopā vēl!

Pārgājiena laikā Eva paziņoja mācītājam Mārtiņam Subatovičam, ka pati ir atradusi Valmierā draudzi

un sākusi apmeklēt Bībeles stundas pie mācītāja Valda Zilgalvja.

Kad pārgājiens jau bija noiets, vēlā vakarā un tumsā tika konstatēts, ka vienam no dalībniekiem kaut kur mežā pazudušas automašīnas atslēgas. Turpmākais scenārijs izskatījās drūms. Mašīnā netiekam, četri cilvēki paliek mežā vieni.

Arī šajā situācijā Dievs bija paredzējis rezerves plānu. Pēdējā brīdī pārgājienā piedalīties piekrita Aina Briča sieva Ievīna, kura atbrauca ar savu auto. Tas nozīmēja, ka mums ir viena brīva mašīna un varam pasažierus nogādāt mājās.

Bet ko darīt ar pazudušajām atslēgām? Bija doma braukt uz Rīgu pakal rezerves atslēgām, bet tas nešķita prātīgi. Tika nolemts, ka viena mašīna brauks meklēt atslēgas vietās, kur tās teorētiski varētu būt izkritušas. Apkārt tumšs mežs, nekāda apgaismojuma. Izredzes kaut ko atrast – ļoti niecīgas. Ainis pielūdza Dievu, un devāmies mežā meklēt to, ko atrast nav iespējams. Neticami. Išā laikā Ainis atrada atslēgas apmēram piecus kilometrus pirms pārgājiena finiša vietas.

Pateicība Dievam par vadību un apsardzību pārgājienos!

Jānis Lukševics, Rīgas 1. draudze

JAUNA DZĪVE KRISTŪ

*Anastasijas Kohņukas stāsts par mīlošā Dieva
vareno darbu pie viņas sirds*

Jāsāk ar to, ka par Jēzu esmu zinājusi visu savu dzīvi, tomēr personīgi Viņu nebiju pazinusi. Esmu uzaugusi adventistu ģimenē, kurā esmu otrā vecākā meita no četriem bērniem. Manas bērnības atmiņas par draudzi ir ļoti niecīgas. Atceros to, ka biju ļoti kautrīgs bērns. Mana drošā vieta bija tēta klātbūtne, līdz ar to katra bērnu sabatskolas reize bez tēta man bija liels izaicinājums. Citreiz tētis ļāva palikt ar viņu, bet citreiz viņam izdevās mani pierunāt aiziet uz bērnu sabatskolu. Visbiežāk pieņemto lēmumu par labu sabatskolai nožēloju. Mana nedrošības sajūta nebija saistīta ar draudzi kā tādu vai tās locekļiem, bet gan ar manu raksturu un vēlmi netikt šķirtai no tēta.

Par spīti tam, kā es jutos saistībā ar draudzi, Sabata dienas bija manas mīļākās un ilgi gaidītās. Tās bija manas mazās Debesis uz zemes. Piektdienas bija Sabatam gatavošanās dienas, kad māja pildījās ar kūku

smaržu, kad visi rosījās, cenšoties pabeigt visus darbus pirms saulrieta. Tā kā mana mamma un vecākā māsa spēlēja klavieres, tad bieži vien ikdienas darbi tika veikti klavierspēles pavadījumā. Piektdienas vakari bija vēl īpašāki, jo, pateicoties šim Dieva dotajam talantam, mēs varējām pagodināt Dieva vārdu, slavējot Viņu dziesmās. Mūzika mūs vienoja. Vēl es atceros, ka mācījāties Bībeles pantus no galvas. Iemācījies 23. psalmu, kas pēc tam, pasaulē esot, kļuva par manu patvērumu, jo tad vēl Jēzu nepazinu. Skaitīju šo psalmu atkal un atkal pa apli, līdz guvu mieru nemierā. Atceros Sabata pastaigas dabā, kurās daba šķita tuvāka un skaistāka nekā parasti. Ciemošanos pie ģimenes draugiem, kur kopā dziedājām, lasījām Bībeli un vienkārši piedzīvojām šo brīnišķīgo kopābūšanas dāvanu. Viss iepriekš minētais bija mana prieka avots ar spēcīgi nesatricināmu iespaidu uz manu šodienu, ko toreiz ne vienmēr

novērtēju ar visu savu sirdi. Mājas bija mana laimīgā vieta. Tieši ģimenē es sāku šo mācību ceļu par dzīvē svarīgāko – Dieva mīlestības brīvību un pašuzpurēšanos.

Laikam ejot, mazās Debesis uz zemes sāka zust. Tās tika atņemtas vai – pareizāk būtu teikt – atdotas. Cilvēces valdošais spēks, ko Dievs ikkatram devis, lai mēs to vingrinātu un lietotu, ir gribasspēks. Mums ir izvēles brīvība, un viss ir atkarīgs no gribas pareizas darbības. Ne vienmēr mūsu izvēle ir saskaņā ar Dieva labo gribu, un tieši tad – nepareizo izvēļu rezultātā – nākas sastapties ar attiecīgām sekām. Tā nu arī es, dažādu apstākļu vadīta, pārstāju iet uz draudzi. Tas nebija mans apzināts, personīgs lēmums, bet es arī neiebildu, jo, kā jau iepriekš minēju, draudze nebija mana laimīgā vieta.

Ar laiku vide, kurā augu, sāka mani ietekmēt. Manas ilgas pēc mīlestības padēvēs pasaules vilinošajiem “risinājumiem”. Manas nepiepildītās ilgas bija spēcīgs dzinējspēks. Tās ņēma virsroku un es, vāja būdama, padēvos. Arvien vairāk un vairāk izmisīgi meklēju sirds papildījumu. Arvien vairāk un vairāk tiku pasaules ieskauta. Es kā hameleons pielāgojos visiem. Es vienkārši gribēju būt saprasta, pieņemta un mīlēta. Es meklēju papildījumu tur, kur tā nebija. Es prasīju no cilvēkiem to, ko tie nespēj dot, vai arī to, kas mani papildīja tikai uz īsu brīdi. Pēc tāda mirkļa papildījuma tukšums šķita vēl dziļāks un tumšāks. Pielāgojoties apstākļiem un cilvēkiem, es kļuvi viegli manipulējama un gluži kā marionete darīju it visu, uz ko mani izaicināja.

Es neiebildu, jo vēlme būt milētai un pieņemtai bija spēcīgāka.

Lieki piebilst, ka tajā dzīves posmā Dievs it nekādi nefigurēja. Tagad, atskatoties atpakaļ, es ticu, ka Viņš mani ir brīnumainā veidā pasargājis no neatgriezeniskām sekām, bet tomēr Viņš ir mīlestība, un mīlēt nozīmē arī dot brīvību, izvēles iespēju. Es nezināju, ko darīt ar brīvo izvēles iespēju un izvēlējos vieglāko – sekot savām tieksmēm. Tā nu, sekojot savai viltīgajai sirdij (Jer. 17:9), es padevos tieksmēm un ieslīgu atkarībās. Viena atkarība nomainīja otru, un tā tas turpinājās līdz biju nogurusi no tā, ka esmu nogurusi.

“Tāpēc, ka visi cilvēkiem ir vajadzība ne tikai būt milētiem, bet arī mīlēt, šis apstāklis ir par iemeslu mūsu neprātīgajām pūlēm manipulēt ar cilvēkiem. Mēs cenšamies viņus izmainīt, izveidot cilvēkus tādus, kādus tos vēlamies redzēt, lai viņus varētu mīlēt. Tā mēs visur redzam ļaudis, kas cenšas viens otru izmainīt, ietekmēt, kontrolēt.” (No grāmatas “Dzīvā mīlestība”) Tāda bija mana dzīve. Mīlēju, devu tikai tāpēc, lai saņemtu. Kontrolēju, manipulēju, lai mīlētu. Viss griezās ap mani, un nekad nebija gana labi. Tukšums, kuru neviens un nekas nespēja aizpildīt, kļuva arvien vairāk izjūtams. Mans prāts bija neskaidrs un tik ļoti notrulināts, ka tas, kas bērnībā bija stāstīts par Jēzu, nozuda pavisam. Es nedz domāju par Viņu, nedz runāju ar Viņu. Bet Dievs strādāja pie manas sirds. Viņš gatavoja un turpināja attīrīt augsni no nezālēm, lai sēkliņa, kas bērnībā tika iesēta, beidzot uzdīgtu.

Atceros vienu dienu, kad ar draudzenēm gājām cauri pļavai un es skaļi prātoju, kāda jēga puķēm augt pļavā. Tās aug, kādu dienu tās kāds vai nu samīdīs, vai arī tās novītīs. Un ar to sākās manu jautājumu ķēde, kurā sapinusies, ilgojos tikt atbrīvota. “Kāda jēga man šeit būt? Mani vai nu samīdīs, vai nu es vienu dienu novītišu. Nāve ir cilvēces dabiskais iznākums. Vai es esmu šeit, lai baudītu dzīvi? Es negribu celt laimi un baudīt dzīvi uz manas mentālās un fiziskās veselības rēķina. Kas tā par mirkļa laimi, kuru var atrast tikai tad, kad prāts nav skaidrs? Vai es gribu, lai visu manu dzīvi esmu dažādu atkarības raisošu vielu kontrolēta?

Vai gribu dzīvot bezjēdzīgu dzīvi? Nē, negribu! Bet kas ir jēgpilna dzīve?” Es negribēju dzīvot tādu nožēlojamu dzīvi, kādu dzīvoju, un apziņa, ka reiz dzīve beigsies un nekad nekā vairāk nebūs, mani iedzina bailēs. Trīskāršais noliegums – nekad nekā nebūs (es esmu melanholiķe, kurai patika lietot vispārinātus vārdus). Par Jēzus Otro nākšanu un mūžīgo dzīvību Debesīs es neatcerējos, it kā tas būtu izdzēsts no atmiņas. Šie un tamlīdzīgi jautājumi un domas mani pārņēma, un es kļuva emocionāli nestabila.

Pagrieziens punkts notika 2015. gadā kristīgo skautu organizācijas Ceļa meklētāji nometnē. Viena Ceļa meklētāju kluba direktors uzaicināja mani uz nometni. Tas nāca pavisam negaidīti, jo uz draudzi vairākus gadus nebiju gājusi un ar Ceļa meklētājiem nekāda sakara iepriekš nebija bijis. Es piekritu, jo tas bija kaut kas jauns, ko gribējās izmēģināt, kaut arī uz to brīdi pavisam pretējs manam dzīvesveidam.

Dievs paveica brīnumu manā sirdī. Caur mūziku Viņš aizskāra manu sirdi, un es salūzu. Es atceros, ka tobrīd pie sevis vēl nospriedu, ka tam ir jābūt Svētajam Garam, kas man liek piedzīvot iepriekš nepiedzīvoto. Katru reizi, kad dziedājam telts sanāksmēs, es nespēju noturēt asaras. Šķita, ka katrā dziesma sadzirdu: “Tu esi milēta!” Un tas, Kurš mani ir mīlējis ar mūžīgu mīlestību (Jer. 31:3), dienu no dienas, melodijai skanot, atgādināja par Savu lielo upuri pie krusta, atgādināja iemeslu tam,

kāpēc Viņš pienes šo upuri (Jāņa ev. 3:16). Dievs ir žēlsirdīgs, un Viņa mīlestība ir bez nosacījuma. Tā apziņa, ka esmu mīlestības Avota radījums, tā apziņa, ka Dievs ir dzīvs un personīgs, tā apziņa, ka mana dzīve var būt jēgpilna un ar mērķi, pacēla mani spārnos. Patiesība patiešām dara brīvu (Jāņa ev. 8:32). Tas, ko toreiz piedzīvoju, tik tiešām ir Dieva brīnums, man vēl joprojām neizprotams.

Lai gan pirmā sastapšanās ar Jēzu bija ļoti savīļņojoša un aizkustinoša, nometnei beidzoties, viss turpinājās, kā tas iepriekš bija bijis. Emocionālā nestabilitāte, kaitīgie ieradumi un nomācošā vide mani pārņēma ar vēl lielāku jaudu. Krist bija vēl smagāk, jo šoreiz apzinājos, ka izvēlos. Apzinājos ne tikai to, ka personīgi pieņemu lēmumu un izvēlos, bet arī to, kam par labu. Manas izvēles bieži vien noveda mani sātana varā; kaut arī dziļi sirdī gribēju sākt dzīvot jaunu, priekpilnu dzīvi Jēzū, tas nebija tik vienkārši. Ar savu dzīvesveidu biju sevi novājinājusi līdz stāvoklim, kad katrs lēmums tiek pieņemts grēcīgās dabas iespaidā un vadībā. Es sekoju savai sirdij, lai gan ar prātu apzinājos, kur tā mani ved.

Dievs ir pacietīgs un atkal, un atkal žēlastības pilns (Jes. 54:10). Viņš labo darbu sirdī bija iesācis, un Viņš arī to pabeigs (Fil. 1:6). Dievs to ir apsolījis, un Viņš arī tur Savu goda vārdu. Pat ja mēs esam neuzticīgi, Viņš ir Uzticīgs (2. Tim. 2:13) un Uzticams (Ebr. 10:23).

Dievs turpināja uzticīgi darboties pie manas sirds. Viņš maigi lauza un

veidoja no jauna, atjaunoja, papildīja. Nu vairs nebiju sabiedrības veidota, bet gan sava Radītāja atjaunota. Savukārt es arvien vairāk sāku tuvoties Viņam, arvien vairāk sāku saredzēt savas nepilnības, līdz ar to arvien vairāk piekerties Viņa apsolījumiem. Cik ļoti nevarīga es esmu, bet visu spēju Tā spēkā, kas mani dara stipru (Fil. 4:13). Viņa spēkā arī tiku izvilktā no atkarību dziļajām bedrēm. Šķita, ka ārējās, smagās grēka važas tika laužtas un visgrūtākajam posmam iziets cauri, tomēr tās neredzamās cīņas ātri vien mani nolika pie vietas. Mentālā veselība bija tā, kas tika iedragāta visvairāk, tās atjaunošana prasīja vairāk nekā domāju. Tā bija nepārtraukta cīņa nodot visu Jēzum. Uzticēt šo dziedināšanas procesu Viņam. “Es runāju cilvēciģi jūsu cilvēciģās vajības dēļ, jo, tāpat kā jūs senāk savus locekļus bijāt nodevuši par vergiem netikumībai un netaisnībai, kalpodami netaisnībai, tā tagad nododiet savus locekļus par kalpiem taisnībai, lai kļūtu svēti.” (Rom.6:19).

“Visu Jēzum nodot gribu” skan kādas dziesmas vārdi, bet es ne visu nodevu, tas arī aizvēra sirds durvis Dievam, un pilnīgas dziedināšanas process ievilkās. Patiesu brīvību un prieku guvu tad, kad atsaucos Dieva aicinājumam nodoties kalpošanai. Es lūdzu, lai Dievs man dod iespējas kalpot un lai mans fokuss tiktu mainīts no sava labuma

meklēšanas uz citu cilvēku vajadzību apmierināšanu un kalpošanu (Fil. 2:4). Viss sākās ar sabatskolas vadīšanu bērniem, manu pirmo CM mestergaidu nometni, pansionātu kalpošanu un Impact evaņģēlizācijas nometņu organizēšanu. Mana kalpošana bija manas patiesās, ilgi lolotās brīvības sākums.

“Daudzi jautā: “Kā es varu nodoties Dievam?” Tu ilgojies sevi nodot Viņam, bet tavš morālais spēks ir vājš, tevi nomāc šaubas un pārvalda grēcīgas dzīves ieradumi. Tavi solījumi un apņemšanās ir celti uz smiltīm, tu nespēj valdīt savas domas, savus impulsus un jūtas. Apziņa, ka esi laužis solījumus un neesi palicis pie savas apņemšanās, vājina tavu pārliecību par paša patiesīgumu un liek domāt, ka Dievs tevi nevar pieņemt, bet nezaudē tomēr cerību. Tev jāsaprot, kas ir gribas patiesais spēks. Tā ir valdošā vara cilvēka dabā, spēja izšķirties vai izvēlēties. Viss atkarīgs no gribas pareizas darbības. Dievs cilvēkiem devis spēju izvēlēties, un mums pienākas to vingrināt. Tu nevari pārvērst savu sirdi, tu pats no sevis nespēj mīlēt Dievu; bet tu vari izvēlēties kalpot Viņam. Tu vari Viņam nodot savu gribu; tad Viņš strādā tevī un panāks, ka tu gribēsi un darīsi saskaņā ar Viņa labo prātu. Tā visa daba tiks pakļauta Kristus Gara darbībai, tava mīlestība būs koncentrēta uz Viņu, tavas domas būs saskaņā ar Viņu.” (No grāmatas

“Ceļš pie Kristus”) Es tik tiešām esmu piedzīvojuši šo nomācošo bezpalīdzības stāvokli. Jā, es nespēju kontrolēt savas domas, es nespēju kontrolēt vai vadīt savas tieksmes, impulsus, jūtas, es nespēju mainīt savu sirdi, bet es varu izvēlēties kalpot Tam Kungam. Slava Dievam, ka mums nav jādzīvo bezcerībā!

2019. gada 6. jūlijā es kristījos. Izvēlējos kalpot Dievam un pielūgt vienīgi Viņu. Sekot Viņam nebūt nav viegli, bet Viņš ir līdzās, stiprinot un gādājot, un tas ir tā vērts. Nu vairs neesmu savas grēcīgās dabas kontrolēta, bet labā Dieva vadīta.

Paties, dzīvs, spārnos paceļošs prieks ir atrodams nesavtīgā kalpošanā. Mēs esam mīlēti, lai mīlētu. Un tikai tad, kad saņemam no Dieva, tikai tad, kad izvēlamies nodoties Viņam pilnībā, bez atlikuma, neko nepaturot sev, Dievs veic brīnumu sirdī, un nesavtīgā kalpošana ir iespējama. Pati no sevis es neko labu nespēju dot, lai arī cik ļoti censtos. Tikai Dieva dzīvā mīlestība, kas mājo sirdī, ienes izmaiņas.

Mazās Debesis virs zemes tika atjaunotas. Dievs deva mieru vētrā, cerību tumsā un prieku sadarbībā ar Viņu. Šobrīd atrodos Matesona misijas skolā Norvēģijā, kurā, nododot katru dienu Tam Kungam, Viņš atklājas man arvien personīgākā veidā. Viņš ir dziļi ieinteresēts ikkatrā un ilgojas pēc patiesām, dziļām attiecībām ar katru Savu bērnu. Slava Dievam par Viņa lielo upuri un nepelnīto mīlestību pret mums!

“Bet jūs esat izredzēta cilts, ķēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā.” (1. Pētera 2:9)

IMUNITĀTES STIPRINĀŠANAS PROGRAMMA

TURPINĀJUMS

SAULES GAIŠMA

DODIES LAUKĀ PĒC SAULES GAISMAS SVĒTĪBĀM,

- jo tā palielina leukocītu skaitu šūnās un to spēju cīnīties pret infekcijām;
- jo tā palielina gamma globulīnu, kas ir daļa no organisma imūnsistēmas mehānisma;
- jo tā uzlabo asinsriti;
- jo tā uzlabo pārnese spēju asinīs un palīdz skābeklim aizsniegt audus un locītavas;
- jo tā nogalina streptokokus un mikrobus.

[/https://www.ucheepines.org/sunshine/](https://www.ucheepines.org/sunshine/)

PĀRLIECINIES, VAI TAVS D VITAMĪNS IR NORMĀ,

- jo tas nepieciešams, lai aktivizētu imunitātes nogalinātājšūnu aktivitāti. Ja organismā ir D vitamīna trūkums, šis svarīgās šūnas paliek neaktīvas;
- jo Japānas kontrolētajā pētījumā tika pierādīts, ka D vitamīna deficīts var būt par iemeslu gripas epidēmiju uzliesmojumiem (vienas sezonas laikā konkrētas grupas bērniem katru dienu tika dots D vitamīna papildinājums, otrai grupai tas netika

dots. Rezultātā grupai, kura lietoja D vitamīnu, saslimšanas gadījumu ar a gripu bija par 40% mazāk).

/Barragan M. Regulation of Dendritic Cell Function by Vitamin D. Nutrients. 2015 Sep 21; 7(9): 8127-51./

/Urashima M, Segawa T, Okazaki M, Kurihara M, Wada Y, Ida H. Randomized trial of vitamin D supplementation to prevent seasonal influenza A in schoolchildren. Am J Clin Nutr. 2010;91:1255-60./

MĒRENĪBA / ATTURĪBA

IZVAIRIES NO SKĀBEKĻA

TRŪKUMA (ARĪ SMĒKĒŠANAS);

IZVAIRIES NO SAULES GAIŠMAS TRŪKUMA;

IZVAIRIES NO OMEGA 3

TAUKSKĀBJU TRŪKUMA;

IZVAIRIES NO VITAMĪNU

TRŪKUMA;

IZVAIRIES NO ORGANISMA

DEHIDRĀCIJAS;

IZVAIRIES NO MIEGA TRŪKUMA,

- jo pazaudējot 3 stundas miega naktī, imunitātes aktivitāte var samazināties par 30%.

/Irwin, M. Partial sleep deprivation reduces natural killer cell activity in humans, www.psychosomaticmedicine.org/cgi/reprint/56/6/493.pdf/

IZVAIRIES NO MINERĀLVIELU TRŪKUMA (VIENS NO CĒLOŅIEM – KOFEĪNS);

IZVAIRIES NO PĀRĒŠANĀS; IZVAIRIES NO STIMULĀCIJU PĀRBAGĀTĪBAS.

IZSLĒDZ NO ĒDIENKARTES DZĪVNIEKU TĀUKUS, RAFINĒTOS GRAUDAUGUS UN CUKURU,

- jo tas viss producē brīvos radikāļus, kas paaugstina infekciju risku, nomāc imunitāti un veicina vīrusu infekciju izraisītas hroniskas komplikācijas.

STIPRINI SAVU ORGANISMU AR AUGU OLBALTUMVIELĀM, KURAS SASTOPAMAS PĀKŠAUGOS, RIEKSTOS, DĀRZEŅOS UN PILNGRAUGU PRODUKTOS.

/Lau, B. How lifestyle affects the immune system. The Journal of Health and Healing, 16(3):2-6./

VISMĀZ ĀRSTNIECĪBAS PROCESĀ PĀREJ UZ AUGU VALSTS DIĒTU, SEKOJOT, LAI OMEGA 3 TAUKSKĀBES BŪTU PIETIEKAMĀ DAUDZUMĀ (PIEMĒRAM, PALIELINOT UZTURĀ VALRIEKSTU UN LINSĒKLU DAUDZUMU).

Rakstu sagatavoja
Agris un Baiba Bērziņi

Gudrība – vērtīgāka par zeltu

Krū: Paskaties, māšuk, ko es atradu bēniņos vecajā, milzīgajā lādē!

Krā: Kāda sena grāmata! Paskatīsimies, kas tajā rakstīts!

Krū: Re, tā ir par seniem, seniem laikiem. Redzi, bildē tik skaista un varena pils!

Krā: Izlasīsim, kam tā pieder! Attēlā redzams kāds varens vīrs sēžam ar zeltu izrotātā valdnieka krēslā. Redzi, visa lielā zāle ir no tīra zelta! Šis valdnieks noteikti ir bijis ļoti bagāts!

Krū: Te rakstīts, ka šajā pilī sensenos laikos dzīvojis kāds ķēniņš, kura vārds bija Salaman.

Krā: Tēti, vai tu varētu mums palasīt priekšā kādu stāstu no šīs grāmatas?

Tētis: Bērni, šī ir mana vecvecvecvectētiņa senās vēstures stāstu grāmata! Nevarēju to nekur atrast!

Krū: Es to atradu bēniņos, vecajā lādē. Tajā ir tik daudz skaistu bilžu! Izlasi, lūdzu, kam piederēja šī greznā pils?

Krā: Re, šinī attēlā redzams tik krāšņs un skaists templis! Tas droši vien ir uzcelts DIEVAM!

Tētis: Tajos senajos laikos dzīvoja kāds DIEVAM ļoti mīļš un dārgs draugs, kuru sauca Dāvids. No vienkārša ganu zēna, kurš uzticīgi rūpējās par savu ganāmpulku, DIEVS viņu iecēla par ķēniņu, jo šis vēl pavisam jaunais zēns dzīvoja pilnīgā paklausībā DIEVAM. Tas viņam sagādāja patiesu prieku, jo DIEVA likumi savā mīlestībā uz cilvēku ir tik skaisti! Kļuvis par ķēniņu, Dāvids valdīja godīgi un taisnīgi, un valsts kļuva aizvien stiprāk un varenāka. Visu šo panākumu atslēga bija tikai viena – kamēr visaugstākais gods tika ierādīts ķēniņam un kungu Kungam DIEVAM, tikmēr valsts zaļoja un plauka.

Krū: Tēti, bet redzi, šeit rakstīts, ka ķēniņa krēslā sēdošais vīrs ir Salaman.

Tētis: Tā ir. Kad Dāvids jau bija kļuvis pavisam vecs, viņš savā vietā par ķēniņu iecēla savu dēlu Salamanu.

Krā: Bildē viņš izskatās pavisam jauns zēns! Kā gan tāds var valdīt pār tautu?

Tētis: DIEVS šo zēnu bija izvēlējis par ķēniņu. Dāvids zināja, ka viņa dēlam – jaunajam valdniekam vajadzēs būt ne tikai drosmīgam karavīram, valstsvīram un pavēlniekam, bet arī krietnam, labam cilvēkam, kas māca un dara taisnību un ir labs piemērs saviem pavalstniekiem, tāpēc viņš paskubināja savu dēlu Salamanu būt vīrišķīgam, žēlsirdīgam un laipnam pret saviem padotajiem, tā pagodinot DIEVA Vārdu citu tautu vidū.

Krā: Vai Salaman paklausīja tēva padomam?

Tētis: Jā, viņš izvēlējās sava tēva Dāvida ieteikto ceļu un valdīja godīgi un taisnīgi.

Krū: Tēt, izskatās, ka viņš bija ļoti bagāts un varens. Tad valdīt nemaz nav grūti. Bagātos jau visi klausā!

Tētis: Ļaužu sirdis pieķērās Salamanam, un tie paklausīja viņam visās lietās, jo novērtēja viņa paklausību DIEVAM, gudrību un godīgumu. Ķēniņš Salaman pāri visām bagātībām pazemīgi ilgojās vienīgi pēc gudras un saprātīgas sirds, lai varētu godāt DIEVU un taisnīgi valdīt pār tautu, atšķirot labu no ļauna. Viņš atzina, ka bez KUNGA palīdzības ir nevarīgs kā mazs bērns un ka bez tās nespēs gudri valdīt.

Krā: Nu ja, gudrību viņam vajadzēja, ja jau viņš pats bija pavisam jauns puika!

Tētis: Tā nu Salaman lūdza DIEVAM pēc gudrības, un DIEVS viņam sacīja: "Redzi, ES tev dodu gudru sirdi un tik saprātīgu, ka tāds, kāds esi tu, nav vēl nevienš cilvēks bijisES tev došu arī bagātību un godu." (1. Ķēniņu 3:12, 13)

Krā: Labi gan ir tādi tautai,

kurai tāds ķēniņš, vai ne?

Krū: Nu ja, gudrība jāmeklē tur, kur tā ir! Un tā ir pie DIEVA!

Krā: Tēt, bet kurš uzcēla šo brīnišķīgo templi? Tas ir tik skaists un grezns! Redzi, izrotāts ar dārgakmeņiem, plašiem pagalmiem ieskaits! Man ļoti patīk šī skaistā bilde!

Tētis: Redzi, savā valdīšanas laikā Dāvids ļoti ilgojās uzcelt namu Tam KUNGAM, bet DIEVS šo uzdevumu uzticēja viņa dēlam Salamanam. Dāvids atstāja Salamanam DIEVA dotos norādījumus, kādam jābūt šim templim, un Salaman to uzcēla. Septiņus gadus Jeruzalemē darbojās daudz strādnieku, kas nolīdzināja būvlaukumu, cēla mūrus, izlauza lielus akmeņus, lai liktu pamatu namam. Tika gādāti kokmateriāli, templim vajadzīgie audumi, apstrādāts zelts un sudrabs, varš un dzelzs un gādāti daudzie tempļa celšanai nepieciešamie materiāli.

Krū: Šādam darbam taču vajadzēja daudz strādnieku, vai ne?

Tētis: Tev taisnība. Ļoti daudz. Trīsdesmit tūkstoši vīru bija iesaistīti šajā darbā. Salamanam bija arī vēl septiņdesmit tūkstoši kravu nesēju un astoņdesmit tūkstoši akmeņkaļu, kas darbojās kalnos. Un vēl – vairāk nekā trīs tūkstoši bija to darbinieku, kas uzraudzīja darbus. Visā šajā darbā DIEVS piešķīra Salamanam īpašu vadību un gudrību. Tā nu beidzot ķēniņa Dāvida izplānotais un viņa dēla Salamana celtais templis tika pabeigts. Pēc tam sekoja tempļa iesvētīšana.

Krū: Tie nu gan droši vien bija labu labie laiki, kad valdīja tik krietns ķēniņš kā Salaman! Gudrai valdībai ir tik patīkami paklausīt!

Tētis: Tā nu DIEVS svētīja Salamanu visā, ko tas darīja, un deva Salamanam tik daudz bagātu atziņu, cik smilšu graudiņu jūrmalā. Nevienas zemes gudrie viņu nevarēja

pārspēt gudrībā. Viņa gudrību un varenību apbrīnoja daudzu zemju valdnieki. Ļaudis nāca klausīties Salamana gudrību no visām tautām, no zemju zemēm, no malu malām! Viņš uzrakstīja daudz gudru padomu, sacerēja trīs tūkstošus sakāmvārdus un vairāk nekā tūksti dziesmu!

Krū: Klau, tēti, vai mēs varētu uzzināt kādas no šīm Salamana gudrībām?

Krā: Tēt, tās mums patiešām ļoti noderētu!

Krū: Ne tikai mums, māšuk! Gudrība noderēs arī katram bērnam, kurš to iegūs!

Tētis: Ar vērtīgajām ķēniņa Salamana gudrības atziņām varēsīm iepazīties visu šo jauno gadu. Es ticu, ka tās patiks un noderēs ikvienam bērnam, kas tās iepazīs un lietos, jo:

“Labi tam cilvēkam, kas atrod gudrību, un cilvēkam, kas dabū sev skaidru prātu! Jo ir labāk iegūt gudrību nekā sudrabu, un tās augļi ir vērtīgāki par zeltu.” (Sal. pam. 3: 13–18); **“Jo istās gudrības sākums ir, ja to labprāt klausās un ja tā cilvēkam ir mīļāka par visiem labumiem kopā!”** (Sal. pam. 4:7)

Laiģānās kalendārs pa mēnešiem:

Janvāris: Sal. pam. 1.–5. nodaļa

Februāris: Sal. pam. 6.–10. nodaļa

Marts: Sal. pam. 11.–16. nodaļa

Aprīlis: Sal. pam. 17.–22. nodaļa

Maijs: Sal. pam. 22.–27. nodaļa

Jūnijs: Sal. pam. 28.–31. nodaļa

Uzdevums

☼ turienes rosās dzīvība!

☼ Viņa mutes nāk atziņa un izpratne.

☼ Sal.pam.2:10

☼ Sal.pam.2:2

☼ nepaļaujies uz sava prāta gudrību.

• Sal.pam.1:7

☼ Sal.pam.2:6

• ir atziņas sākums.

☼ Salam.pam.4:23

☼ cītīgi pievērstu tai savu sirdi.

☼ jo labprāt mācītos.

☼ Sal.pam. 3:5

Bijība Tā Kunga priekšā •

Jo Tas Kungs piešķir gudrību, un no ☼

Lai tava auss uzklausītu gudrību un tu pats ☼

Jo gudrība ienāks tavā sirdī, lai tu ☼

Paļaujies uz To Kungu no visas sirds un ☼

Pāri visam, kas jāsarga, sargi savu sirdi, jo no ☼

BĒRNU TALANTI DIEVAM

MŪZIKĀ
MĀKSLĀ
SPORTĀ
MEDIJOS
KULINĀRIJĀ
ROKDARBOS

27.02.21

ZOOM
PLATFORMĀ

PLKST.
16.00

DABAS
MĪLESTĪBĀ
DZĪVNIĒKU
DRAUDZĪBĀ
LĪDZCILVĒKU
IEPRIECINĀŠANĀ

ATKLĀJ SAVU
TALANTU!

VECUMS: NO 5 LĪDZ 14 GADIEM

PIESAKIES, AIZPILDI DALĪBNIĒKA ANKETU UN ATSŪTI 2 MIN. GARU
SAVA TALANTA VIDEO VAI 6-8 BILŽU PREZENTĀCIJU LĪDZ 3. FEBRUĀRIM!
MOB. 29869979, E-PASTS MARITEL@INBOX.LV

Vairāk info www.adventisti.lv